ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1866–1867)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἑκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

1η Φεβρουαρίου 1867. || Φυλλάδιον 57.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ Φεβρουάριος. Ὁ Σοφὸς καὶ ὁ Κροκόδειλος, ὑπὸ Μέγ. — ΔΗΓΗΜΑΤΑ — Κλαύδιος ὁ Μονόφθαλμος — ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ματαιότης ματαιοτήτων— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καβρόου. — ΔΙΑΦΟΡΑ. Ὁ ἅγιος ὄνος τῆς Βερώνης. — ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ— ΑΝΕΚΔΟΤΑ. — ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος. . . .	δραχ. 12.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. .	φράγ. 8.	» » . . .	φράγ. 16.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ. || ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ, ΑΡΙΘ. 11.

1867.

ΕΤΟΣ Β΄. ΦΥΛΛΑΔ. 57. ✿ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1867.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ.

Ὡς εἴπομεν καὶ ἐν τῷ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἄρθρῳ, τὸ ἔτος συνέκειτο κατ' ἀρχὰς ἐκ δέκα μηνῶν, ὁ δὲ Νουμᾶς προσσέθηκε δύο ἔτι, τὸν Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον.

Ὁ Φεβρουάριος ἦτο ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν συμβαίνουσι πυκνότερον τρικυμίαι. Ἑώρταζον δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἰδιαιτέρως κατὰ τὸν Φεβρουάριον τὴν Ἵραν, ἐπικαλουμένην februaris, ἐξ οὗ ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ μηνὸς τούτου· κατ' ἄλλους δὲ τὸ februarius παράγεται ἐκ τῆς λέξεως februa, σημαινούσης ἁγνισμὸν, καθαριότητα, καὶ ἐτελοῦντο κατ' αὐτὸν μνημόσυνα εἰς τοὺς ἀποθανόντας.

Σήμερον κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τελοῦνται ἀναμὶξ μνημόσυνα εἰς τοὺς νεκροὺς καὶ σπονδαὶ εἰς τὸν θεὸν Ὑμέναιον καὶ τὸν Βάκχον· εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν μὴν τῶν χορῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων, τῶν συζεύξεων καὶ τῶν λαθρεμπορίων . . . τῆς μετάξης ὡς καὶ τοῦ πτωχικοῦ τσιτίου.

Οἱ ἀρχαῖοι παρίστανον τὸν Φεβρουάριον ὑπὸ μορφὴν γυναικὸς, ἐνδεδυμένης ἁπλοῦν ποδήρη χιτῶνα ζωννύμενον ὑπὸ κεστοῦ δερματίνου· ἵνα δὲ δείξωσι τὴν βροχερὰν φύσιν αὐτοῦ, ἔθεντο εἰς τὰς χεῖρας τῆς γυναικὸς ταύτης νήσσαν, πτηνὸν ὑδροχαρὲς, καὶ πλαγίως αὐτῆς λάγηνον χέουσαν ἄφθονον ὕδωρ, παρὰ τοὺς πόδας της δὲ ἐρωδιὸν καὶ ἰχθῦν.

Εἰς τὰ ἡμερολόγια τῆς ἐποχῆς μας ἠθέλομεν προτείνει νὰ παριστᾶται διὰ τῆς εἰκόνος συζύγου γηραιοῦ τίλλοντος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του κατέναντι νεαρᾶς κόρης, ὡραίας, *τεκολτὲ* καὶ λευχημονούσης ἐν τῷ μέσῳ στροβίλου ζωηροῦ χοροῦ· πέριξ αὐτῆς βελάδας περιστρεφομένας ὡς χρυσαλλίδας περὶ τὴν λυχνίαν, λυχνίαν ὅμως μὴ καίουσαν πτέρυγας, οὔτε καρδίας ἴσως, ἀλλὰ κέντρον θυμιάτων καὶ ἀβδηριτισμῶν. Ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἀγαθοῦ συζύγου, ἀντὶ λαγήνου ὑδροφόρου, βαλάντιον ἐξ οὗ νὰ ῥέῃ στιλπνὸς χρυσὸς· εἰς δὲ τοὺς πόδας του τὴν κυρίαν Λιζιὲ, τὸν ὑποδηματοποιὸν Σπετσιώτην, ἢ οἱονδήποτε ἄλλον προτιμᾶτε, ἐμπόρους, μυροπώλας, τὸν κομμωτὴν Guerin καὶ ὅν τινα ἄλλον γονυπετεῖς πρὸ αὐτοῦ καὶ μεριζομένους ἐν ἀνέσει τὴν χρυσίτιδα βροχήν. Ἐπὶ τὰ ἄνω

δὲ τῆς εἰκόνος τὸν τίμιον Ὑμέναιον βάλλοντα προσωπίδα καὶ κάτωθεν ἀντὶ ἐρωδιοῦ καὶ ἰχθύος ἔγχελυν μὲ μορφὴν Εὔας καὶ λύραν ποιητικὴν στένουσαν ἔν τινι γωνίᾳ.

Ὁ Φεβρουάριος εἶναι ὁ μὴν τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς ὕλης· εἶναι ἡ μόνη ἐποχὴ καθ' ἣν οὐδὲν ἄνθος ἀναδίδει, ἐκτὸς τὸ τῆς ἀστάτου ἀμυγδαλῆς· ὁ Φεβρουάριος εἶναι πρὸ πάντων ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀκακίας καὶ τῶν ἴων, καὶ μόνον ἡ ἀμαρυλλὶς καὶ ἡ βαλεριάνα ἠδύναντο νὰ ἀνθῶσιν ὑπ' αὐτὸν, ὡς ἡ σημασία των κυριεύει ἐν ταῖς ἁπλέτως φωτιζομέναις αἰθούσαις.

Ο ΣΟΦΟΣ

ΚΑΙ

Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ.

Ὑπὸ ΜΕΡΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε φυλλάδιον 56.)

Τρίτη ἔκπληξις ἐν τῷ διαστήματι μιᾶς ὥρας· καὶ ἡ τρίτη ὑπερβάλλουσα τὰς πρώτας.

Εἶδε καθαρῶς πρόσωπον, καὶ μάλιστα πρόσωπον ἀγγλικὸν, μηκυνόμενον μεταξὺ τῶν φύλλων, καὶ χεῖρα σείουσαν κλάδον γυμνὸν ὑπεράνω τοῦ δένδρου.

Ἔκλεισε τὸ τηλεσκόπιόν του μετὰ θλίψεως, ἐπανέγνωσε τὸ ἄρθρον του, ἐπανεῖδε τὴν εἰκόνα του, καὶ, ἀφοῦ ἐσκέφθη, ὡς ὁ Βροῦτος, ἵνα ἀποφασίσῃ ἂν ὤφειλε νὰ καταστρέψῃ τὰ δύο ταῦτα τέκνα του ἢ νὰ τὰ ἀφήσῃ νὰ ζήσωσιν, ἀπεφάσισε τὸ τελευταῖον.

— Ὤ! ἔστω! τόσῳ χειρότερα! εἶπεν ὅ,τι γέγραπται, γέγραπται· οὔτε λέξιν δὲν ἀφαιρῶ. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀφοῦ ἡ ἀλόη ὑπάρχει, ὁ φοίνιξ-Δαρλίνκλ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ὑπάρχῃ, ἂν ἡ φύσις τὸ ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον· ἐγὼ τὸ ἀναγνωρίζω ἀναγκαῖον καὶ τὸ διατηρῶ.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, οἱ τρεῖς ἄνδρες συνέστησαν συμβούλιον· ἐσκέπτοντο τίνι τρόπῳ νὰ εὕρωσι λέμβον καὶ νὰ βοηθήσωσι τὸν περιηγητὴν αὐτόν· ὁ εἷς τῶν Ἀράβων ἐπρότεινε γνώμην τινὰ, ἥτις ἐγένετο δεκτή.

Ἤρχισαν πορευόμενοι πρὸς τὸ Ἀσσουὰν, ὅπερ κεῖται ἐντὸς τῆς ἐρήμου· καὶ, μετά τινων ὡρῶν ταχεῖαν πορείαν ἐν μέσῳ κυμάτων φλεγούσης ἄμμου, ἀφίχθησαν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἦτο πόλις μεγάλη καὶ εὐδαίμων κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἡροδότου.

Ὁ Κ. Δαρλίνκλ ἔδειξεν εἴς τινα ἁλιέα νόμισμα χρυσοῦν καὶ ἔπειτα μίαν λέμβον, χειρονομία πάντοτε εὐνόητος.

Ἔσυρον τὴν λέμβον εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ὁ βοτανικὸς διαγράψας εἰς τὸν λεμβοῦχον τὴν διεύθυνσιν, τῷ εἶπεν ὑπερηφάνως, ὡς εἰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐννοηθῇ:

— Εἰς τὴν νῆσον τοῦ φοίνικος-Δαρλίνκλ!

Μετ' ὀλίγον εἶδον τὴν νῆσον τοῦ φοίνικος-Δαρλίνκλ, καὶ καθ' ὅσον ἐπλησίαζαν, οἱ Ἄραβες μὲ τοὺς λυγκὸς ὀφθαλμοὺς ἐδείκνυον ἀνησυχίαν τινὰ καὶ ἀντήλασσον σημεῖα.

Μετὰ τέταρτον ὥρας, ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν· εἶδον μέγιστον κροκόδειλον τριγυρίζοντα περὶ τὸν φοίνικα.

Ἀνεκοίνωσαν τοῦτο εἰς τὸν βοτανικὸν, ὅστις εἶδε τὸ ἀντικείμενον τῆς τετάρτης αὐτοῦ ἐκπλήξεως καὶ ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους ὑπὸ τεσσαράκοντα βαθμῶν καύσωνα τοῦ θερμομέτρου Ρεωμύρου.

Ἐντούτοις, ἃς ὁμολογήσωμεν πρὸς τιμήν του ὅτι δὲν ἠθέλησε, διὰ φόβου πασιφανοῦς, νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν θαλασσίαν ἀξιοπρέπειαν τῆς Ἀγγλίας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐρήμου Ἀραβίας· κατέστειλε τὸν τρόμον του, τὸν ἄλλως δὲ καὶ φυσικὸν εἰς τὸν βοτανικὸν, συνειθισμένον νὰ θηρεύῃ τὰ ἄνθη καὶ μὴ ἔχοντά τι κοινὸν μετὰ τῶν ἀμφιβίων τεράτων τοῦ Νείλου.

Οἱ Ἄραβες συνωμίλουν μεταξύ των ἡσύχως, ὡς ἄνθρωποι συνειθισμένοι νὰ θηρεύωσι κροκοδείλους· ἔθεσαν νέα ἐναύσματα εἰς τὰς καραβίνας των, ἐστήριξαν τοὺς πόδας των καλῶς καὶ διέταξαν τὸν κωπηλάτην νὰ προσέχῃ εἰς τὰς κινήσεις του.

Ὁ κροκόδειλος ἔβλεπεν ἐρχομένην τὴν μικρὰν λέμβον ὡς λείαν ἢ ὡς κίνδυνον· ἡτοιμάζετο εἰς ἄμειναν ἢ εἰς φυγὴν, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀντιπάλων.

Πλαγιασμένος ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ἀκίνητος ὡς κροκόδειλος ταριχευμένος, ἐκράτει τὸ στόμα του ἀνοικτὸν, ἵνα καταβροχθίσῃ διαβαίνοντα τὸν πρῶτον ἐκ τῶν ἐχθρῶν ὅστις ἤθελε καταβῆ.

Οἱ δύο Ἄραβες γνωρίζοντες καλῶς τὰς ἕξεις τῶν θηρίων τούτων, ἔστεκον ὄρθιοι ἐπὶ τῆς πρώρας τῆς λέμβου· ἐσκόπευσαν, ἐπρόφερον μίαν λέξιν, καὶ οἱ δύο ἐκπυρσοκροτήσεις αὐτῶν ἠκούσθησαν ὡς μία.

Αἱ σφαῖραι εἰσῆλθον διὰ τοῦ μόνου τρωτοῦ μέρους, τοῦ χαίνοντος στόματος, καὶ διέτρεξαν ὁλόκληρον τὸ ἐσωτερικὸν μῆκος τοῦ ζώου.

Τὸ τέρας ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μετὰ συστολῶν κωμικῶν, αἵτινες παρήγαγον γέλωτα ἄπλετον ἐπὶ τοῦ ὑπερώου τοῦ φοίνικος· καὶ, πτύων κύματα μαύρου αἵματος ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἔκλεισε τοὺς μεστοὺς δακρύων ὀφθαλμούς του καὶ δὲν ἐκινήθη πλέον.

Ὁ Ἄδαμσων διευθέτησε τὴν ἀταξίαν τοῦ φυτικοῦ στολισμοῦ του, ἐζήτησε χειρόκτια ἐκ συνηθείας, καὶ μὴ εὑρὼν, κατέβη μετὰ πολλῶν προφυλάξεων, ἵνα μὴ σχίσῃ τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ἐπιφωνήσεις τὸν συμπατριώτην, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισε μακρόθεν ἐκ τῶν τριχῶν καὶ τῶν χειροκτίων.

Οἱ Ἄραβες εἶναι σκυθρωποὶ, ἀλλὰ τὸ σύννουν αὐτῶν μετεβλήθη εἰς παράφρονα γέλωτα, ὅτε παρετήρησαν τὸν ἱματισμὸν τοῦ Ἄδαμσων.

Ὁ βοτανικὸς αὐτὸς, καθησυχάσας ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ κροκοδείλου, ἔδηξε τὰ χείλη ἵνα μὴ δώσῃ ες; τὸν συμπατριώτην του τὸ θέαμα ἀγγλικῆς ἱλαρότητος, λίαν ἀκαταλλήλου εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

Ὁ βοτανικὸς καὶ ὁ σοφὸς ἔσφιγξαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων, κατὰ τὴν μόδαν τῆς πατρίδος των, καὶ διηγήθησαν τὴν ἱστορίαν των. Ὁ Ἄδαμσων παρεκάλεσε τὸν Δαρλίνκλ νὰ καταστείλῃ τὸν γέλωτα τῶν Ἀράβων, διότι ἦτο ἕτοιμος νὰ παραπονεθῇ εἰς τὸν πρόξενόν του.

Τότε ὁ Δαρλίνκλ ἔσχεν ἰδέαν ἐντελεστέραν τῆς τοῦ ἁγίου Μαρτίνου, ἔβγαλε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ τῷ προσέφερε γενναίως εἰς τὸν συμπατριώτην του.

Ὁ Ἄδαμσων ἀπεσύρθη μακρὰν, ἐστολίσθη καὶ ἐκομβώθη καλῶς.

Ἔθεσαν τὸν κροκόδειλον ἐπὶ τῆς λέμβου, ὡς πειστήριον, καὶ ὁ Ἄδαμσων κατέβη ἐπὶ τῆς ὄχθης ἵνα λάβῃ τὰ ὑποδήματά του.

Ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως ἦτο ἐπίσημος

Ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ λόρδου Βύρωνος, οἱ Ἄγγλοι ἔλαβον τὴν συνήθειαν νὰ χαιρετῶσι τὰς νήσους ἢ τὰς ἠπείρους ἃς ἐγκαταλείπουσι χωρὶς ἐλπίδα ἐπανόδου. Ὁ Ἄδαμσων ἀπεχαιρέτησε λοιπὸν τὸν φοίνικά του, καὶ ἐναγκαλισθεὶς αὐτὸν, ἔχυσε δάκρυα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ του· κατόπι συνέλεξεν ἐξ ὅλων τῶν φύλλων ἅτινα ἐχρησίμευσαν αὐτῷ ὡς ἔπιπλα, ἢ καὶ δι' ἄλλας οἰκογενειακὰς ἀνάγκας.

Τὰ πολύτιμα ταῦτα λείψανα προωρίζοντο διὰ τὸ ἐθνικὸν μουσεῖον. Ἐπ' ὀνόματι τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου, ὁ Κ. Δαρλίνκλ ηὐχαρίστησε τὸν σοφὸν, καὶ δὲν ἠμέλησε μάλιστα νὰ ἀποτείνῃ δέησιν εἰς τὸν Θεὸν ἐπὶ τοῦ μέρους ὅπου τὸ δῶρον τοῦτο ἐγένετο.

Ὁ δὲ Ἄδαμσων ἐδείχθη ἐλευθέριος πρὸς τὸν βοτανικόν· τὸν ηὐχαρίστησεν, ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης, διὰ τὴν πολύτιμον ταύτην ἀνακάλυψιν τοῦ φοίνικος-Δαρλίνκλ, ὅστις προσέθετεν ἓν ἄτομον ἐπὶ πλέον εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῶν φοινίκων· ὑπεσχέθη μάλιστα νὰ γράψῃ, ἐν τῇ *Ἐπιθεωρήσει* τῆς Βελφάστ, ἄρθρον ἀποδεικνῦον ὅτι ὁ φοίνιξ οὗτος, νεωστὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου ζήλου τοῦ Δαρλίνκλ, ἀνῆκεν εἰς τὸ εἶδος τὸ κοινῶς λεγόμενον Ἀλόη τῆς Κεϋλάνης.

Οἱ Ἄραβες ἤκουον καὶ ἔβλεπον ἔκπληκτοι, τοὺς δύο τούτους Ἄγγλους, οἵτινες ὡμίλουν τόσῳ πολὺ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου, ὑπὸ ἥλιον ἐψήνοντα τὸ μέτωπον καὶ κάμνοντα αὐτὸ νὰ καπνίζῃ, ὡς ψητὸν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

Ἐπορεύθησαν ἀκολούθως διὰ ξηρᾶς εἰς τὸ χωρίον Ἀσσουὰν, ὅπου ὁ Ἄδαμσων εὗρεν ἱματισμὸν ἀραβικὸν πλήρη καὶ φιλοξενίαν ἀξίαν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Ἰακώβ.

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἤθελεν εἰσέλθει εἴς τινα πόλιν τῆς Εὐρώπης, φέρων τὸν ἱματισμὸν τοῦ Ἄδαμσων, ἤθελε φυλακισθῆ ὡς τυχοδιώκτης καὶ δικασθῆ—μετὰ τρεῖς μῆνας.

Ὁ σοφὸς καὶ ὁ βοτανικὸς συνεδέθησαν, ἐκ τῆς στιγμῆς ταύτης, διὰ φιλίας ζωῆς.

Μετέβαλον ἀπόφασιν ὁ μὲν ὡς πρὸς τὴν ἀναζήτησιν τῆς χερσονήσου Μερόης, ὁ δὲ ὡς πρὸς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κιτρίνων λω-

τῶν, καὶ ἐσκέφθησαν νὰ γίνωσι πρόξενοι εἴς τι μέρος τῆς Ἰνδίας. Εἶχον τίτλους προφανεῖς οἵτινες οὐδέποτε ἤθελον παραγνωρισθῆ ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως.

Ἐπωφελήθησαν λοιπὸν ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πρώτου καραβανίου ἵνα διέλθωσι τὴν ἔρημον καὶ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Κάϊρον.

Ὁ Ἄδαμσων ἀνεμνήσθη τῆς εὐχῆς του ἀφοῦ παρῆλθεν ὁ κίνδυνος, πρᾶγμα σπάνιον! Ἐφίλησε τοὺς ἱεροὺς πόδας τοῦ κολοσσοῦ τοῦ Ὀσιμανδία καὶ παρατηρῶν τὰς πυραμίδας, κατηξίωσε νὰ τοῖς ἀποτείνῃ χαριέστατον χαιρετισμόν.

Οἱ δύο φίλοι εὗρον τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Μελίτης εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ἀπεβιβάσθησαν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀγγλικὴν ταύτην νῆσον, τὸ *ἄνθος τοῦ κόσμου*, ὅπως λέγουσιν οἱ Μελιταῖοι.

Ἐνταῦθα ὁ Δαρλίνκλ καὶ ὁ Ἄδαμσων διεμερίσαντο τὸ ἔργον. Ὁ Ἄδαμσων ἔγραψεν εἰς τὴν ἐφημερίδα ὁ *Μελιταῖος Χρόνος* ἄρθρον θαυμάσιον περὶ τοῦ ἀκαμάτου βοτανικοῦ Δαρλίνκλ, ὅστις ἀνεκάλυψε τὸν φοίνικα-Δαρλίνκλ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, φονεύσας δύο μαῦρα ἑρπετά, τοῦ εἴδους τοῦ *Κόβρα-Καπέλ*.

Τὸ ἄρθρον συνωδεύετο μετὰ ξυλογραφίας παριστώσης τὸ νέον δένδρον κινοῦν τὴν κορυφήν του εἰς τὸ κενόν. Ὁ δὲ Δαρλίνκλ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κόσμον τὴν κινδυνώδη ἐκδρομὴν τοῦ Κ. Ἄδαμσων, ὅστις ἐπροχώρησε θαῤῥαλέως πέραν τοῦ τρίτου καταράκτου, καὶ κατέδειξε τὰ λάθη τοῦ χάρτου τοῦ Βρούς, καὶ ἐφόνευσε δύο κροκοδείλους διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Τὰ δύο ταῦτα ἄρθρα προεπορεύθησαν εἰς Λονδῖνον τῶν δύο περιηγητῶν.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ μουσείου ἐκάλεσεν αὐτοὺς ἀμέσως εἰς τὸ Οὐΐτ-Χὰλ καὶ τοὺς συνεχάρη ἐπὶ ταῖς ἀνακαλύψεσιν αὐτῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἔμειναν μέχρις ἐδῶ.

Ἔλαβον σύνταξιν πεντακοσίων λιρῶν, καὶ προξενικὴν ἀποστολὴν εἰς δύο τῶν καλλιτέρων χωρῶν τῆς Ἰνδίας.

Ὁ Φοίνιξ-Δαρλίνκλ προσετέθη ἐν ὁμοιώματι εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ *Ζωολογικοῦ Κήπου* καὶ τὸ πτῶμα τοῦ φονευθέντος διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ κροκοδείλου ἀνηρτήθη ἐπὶ τοῦ ὀρόφου τοῦ Μουσείου.

Πάντα τὰ τοῦ κόσμου τούτου οὕτω συμβαίνουσιν, ἢ περίπου οὕτω.

Οἱ σπουδάσαντες τὸν ἄνθρωπον δὲν θέλουσιν ἐκπλαγῆ ἀναγινώσκοντες τὸ τέλος τῆς ἀληθοῦς ταύτης ἱστορίας.

Ὁ Ἄδαμσων ἀντιπροσωπεύει σήμερον τὴν Ἀγγλίαν εἰς Σανδερναγόρην, κέκτηται λαμπρὰν οἰκίαν ἐπὶ τοῦ Γάγγου, ἀριθμεῖ ἐξ ἐλέφαντας εἰς τοὺς σταύλους του, διατάττει δέκα δούλους, ἐνυμφεύθη χαριεστάτην κρεόλην καὶ ἐπιδεικνύει πολυτέλειαν ἰνδοῦ ἡγεμόνος. Καὶ ὅμως! λίαν συχνὰ, κατὰ τὰς ἀκηδεῖς προξενικάς του ὥρας, ἐπιποθεῖ τὴν γλυκεῖαν ζωὴν ἣν διήγαγεν ἐπὶ τοῦ φυτικοῦ οἰκοδομήματός του τῆς νήσου τοῦ Νείλου· καὶ ἔτι μᾶλλον! ἐπιποθεῖ τὸ συγκινητικὸν θέαμα τοῦ ἀμφιβίου τέρατος, ἐπιποθεῖ τὴν φλογερὰν δεῖψάν του, τὴν τόσῳ ἡδονικῶς χορτασθεῖσαν διὰ τῶν σταγώνων τοῦ ὕδατος!

Ἡ ἀνία, ἡ δίψα αὕτη τῆς ψυχῆς, τὸν καταλαμβάνει πολλάκις τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ἑτοιμάζεται νὰ ἀφήσῃ τοὺς ἐλέφαντάς του, τὴν κατοικίαν του, τὴν σύζυγόν του, διὰ νὰ ἐπανίδῃ τὸν φοινικά του καὶ νὰ διέλθῃ ἐπ' αὐτοῦ δεκαπενθημερίαν τινά.

Ἐὰν ὁ κυβερνήτης ἀπολύσῃ τὸν Ἄδαμσων τὸ σχέδιον τοῦτο θέλει πραγματοποιηθῆ.

Μήπως ἡ δυστυχία εἶναι εὐτυχία; Τοῦτο θέλει ἐξηγήσει διατί δὲν εὑρίσκεται οὐδέποτε ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Μελετήσωμεν!

ΤΕΛΟΣ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

1

ΕΚΠΛΗΞΙΣ.

Εἴς τινας ἀρτίως χαραχθείσας ὁδοὺς τῶν Παρισίων, εὑρίσκεται, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐν μέσῳ οἰκοδομῶν νέων καὶ ἐνίοτε κομψῶν, ἀρχαία τις καὶ ὑγρὰ οἰκία τῆς ὁποίας οἱ στενοὶ ὕελοι φαίνονται πολλαπλασιασθέντες ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παραθύρων. Οὕτω, εἰς τὴν ὁδὸν Σαιντέλμην, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ Ῥοχεχουάρτ, ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ, πρὸ δύο μόλις ἐτῶν, τοιαύτην οἰκίαν, ἥτις, εἰς τὰς λευκὰς ταύτας καὶ εὐθυγράμμους ὁδοὺς, προξενοῦσι τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα οἷον δένδρον ζηρὸν εἰς δενδροστοιχίαν. Ἡ πρόσοψις τῆς οἰκίας ἐκείνης ἦτο λιθαρόκτιστος καὶ κεκαλυμμένη μὲ ἀμμοκονίαν. Δύο βαθμίδες, ὧν ἡ μία ἔκλινε πρὸς τὸ ἓν μέρος περισσότερον τῆς ἄλλης, παρεῖχεν εἴσοδον εἰς δενδροστοιχίαν σκοτεινὴν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο κλίμαξ λιθίνη. Ἡ οἰκία ἐκείνη κατῳκεῖτο ὑπὸ ἐνοικατόρων τιμίων καὶ ἐργατικῶν. Πλύτρα κατεῖχε τὸ ἰσόγαιον· λεπτουργός, ζωγράφος, οἰκοδομικὸς καὶ ἐργάται τινὲς κατακλινόμενοι ἑνωρὶς καὶ ἐγειρόμενοι πρὶν ἐξημερώσῃ, κατεῖχον τὰ ὑψηλότερα πατώματα.

Ἡ κυρία Πανυρέτου, ἡ πλύντρια, ὑπενοικίαζε δωμάτιον χωριζόμενον ὑπὸ τοῦ διαδρόμου ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερόν της ἐνδιαίτημα. Τὸ δωμάτιον τοῦτο κατείχετο πρὸ δύο σχεδὸν ἐτῶν ὑπὸ νέας ἐργατρίας τριχάπτων ἥτις ἐκαλεῖτο Μαργαρίτα.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο δεκαοκταετής.

Ἔζη ὅπως ἠδύνατο ἐκ τῆς ἐργασίας της καὶ ἐν χριστιανικῇ μονώσει. Ἡ Μαργαρίτα ἐγεννήθη εἰς Νεβέρς, ἔνθα ἀνετράφη ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς τῆς Πίστεως. Ἡ πρώτη αὕτη διδασκαλία, ἥτις δίδει εἰς τὸν βίον μας τὴν διεύθυνσιν τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ, ὑπῆρξε δι' αὐτὴν καλὴ καὶ ὑγιής· ἡ θρησκευτικὴ ἀνατροφὴ εἶναι πάντοτε ἡ καλλιτέρα, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων διὰ τὰς πτωχὰς κόρας. Ἐκεῖναι, αἵτινες οὐδενὸς χεροῦνται καταβάλλονται ἀπὸ ἀνίαν, ἀπὸ περιέργειαν ἢ ἀπὸ ἀσθένειαν· ἀλλ' ἡ μόνωσις, πλήρης κακῶν συμβουλῶν καὶ φιλοδόξων ἐπιθυμιῶν, ἡ δυστυχία, εἰσὶν ἀσπίδες ἀδιαπέραστοι τῆς ἀρετῆς τῶν πτωχῶν!

Τὸ οἴκημα τῆς Μαργαρίτας ἀπέπνεε τὴν τάξιν καὶ τὴν ἐργασίαν. Τὰ πάντα εἶχον τὴν θέσιν των. Τὰ πάντα καθαρά. Τὰ ἄνθη ὑπὸ τῶν ὁποίων ἦτο πλῆρες καὶ τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα ἔψαλλον εἰς κλωβίον πρασινοβαφὲς ἐμαρτύρουν μάλιστα μικρόν τι περίσσευμα, κερδηθὲν ἀναμφιβόλως μὲ τὴν λάμψιν τῆς λυχνίας.

Ἀπό τινος καιροῦ, ἡ εὐτυχία ἐφαίνετο μειδιῶσα εἰς τὴν νέαν ἐργάτριαν· ἡ ἐργασία ἔβριθε παρ' αὐτῇ· τῇ εἶχον πέσει ἐξ οὐρανοῦ δύο ἢ τρεῖς καλαὶ πελάτιδες, καὶ τέλος ἠγαπᾶτο, ἀλλ' ἠγαπᾶτο ὡς πρέπει νὰ ἀγαπᾶται ἀξία καὶ καλὴ κόρη, ἠγαπᾶτο παρ' ἑνὸς νέου ἐργάτου, νοήμονος καὶ τιμίου. Πόσαι ἐκ τῶν νεανίδων ἐκείνων τὰς ὁποίας τὸ νοσοκομεῖον συνάζει ἐν τῷ ῥύακι δὲν ἀπέθανον ἀπηλπισμέναι, ἀλλ' ἴσως συγχωρηθεῖσαι! Ἐὰν τίμιος ἄνθρωπος ἠγάπα τὴν πτωχὴν κόρην, ἐὰν τὴν ἐνυμφεύετο ἅμα ἐξήρχετο τῆς πατρικῆς οἰκίας, πόσον ἡ τύχη της θὰ ἦτο διάφορος! Τὸ ἔγκλημα δὲν διστάζει περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν νεοσυλλέκτων του· τῷ ἔρχονται δεσμευμένοι. Ἡ θρησκεία σώζει πολλὰς γυναῖκας ἐκ τοῦ βορβόρου τούτου. Ἀλλὰ νὰ θυσιάζεταί τις εἰς παντοτινὴν προσευχὴν, εἰς νηστείας, εἰς νοσηλεύσεις, διὰ τὰ πλεῖστα εἶναι μεγάλη ἀρετή. Ἐπίσης ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος βίος τῆς σωματικῆς ἐμπορίας, εἰς ὁποίαν δήποτε βαθμίδα καὶ ἂν ἦναι, ἡ ὁλοσχερὴς ἐκείνη ἀπάρνησις πάσης προτιμήσεως, πάσης ἐλευθερίας, ἡ πνιγηρὰ ἐκείνη ἀποδοχὴ παντὸς ὅ,τι φέρει βαλάντιον, ἡ φρικώδης ἰσότης τοῦ νέου ἢ γηραιοῦ ἐγκλήματος, διὰ πολλὰς ἐπίσης γυναῖκας, εἶναι πολλὴ διαφθορὰ καὶ ἀποθνήσκουσιν ἐκ τούτου.

Ποία χαρὰ νὰ ἀγαπᾶται οὖσα πτωχὴ, νὰ ἀγαπᾶται διὰ τὴν νεότητά της καὶ διὰ τὴν ἀφοσίωσίν της! Πόσον συχνὰ ἐσκέπτετο τοῦτο ἡ Μαργαρίτα! πῶς ὑπέσχετο καθ' ἑαυτὴν νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὅστις τῇ ἔδιδε ζωήν!

Ὁ Ἀλβέρτος Δουμὼν ἦτο ζωγράφος σιννικῶν. Εἶχε μόλις εἰκοσιπέντε ἔτη. Ἡ Μαργαρίτα τὸν ἐγνώριζε μόνον πρὸ τεσσάρων μηνῶν, ἀλλ' ὀλίγος χρόνος τῇ ἤρκεσε διὰ νὰ τὸν ἐκτιμήσῃ. Ἐνίοτε ὁ Ἀλβέρτος ἤρχετο πρὸς αὐτὴν τεθλιμμένος καὶ περίφροντις· ἀλλὰ καλαί τινες λέξεις τῆς νεανίδος διέλυον μετ' ὀλίγον τὸ νέφος τοῦτο . . . . . .

Πρωΐαν τινὰ τοῦ σεπτεμβρίου, τρία ἄτομα κατέβησαν ἀπὸ μισθωτὴν ἅμαξαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σαιντέλμης καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν ὅπου κατῴκει ἡ Μαργαρίτα. Γυνὴ πεντήκοντα ἐτῶν περίπου, ἔχουσα τὸ ἀμφίβολον ὕφος πωλητρίας καλλωπισμῶν, ἐφαίνετο ὁδηγοῦσα ἄνδρα τινὰ τὸν ὁποῖον ἐκάλει Κύριον ἱππότην. Ὁ ἱππότης εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τὴν λευκὴν καὶ εὖ-

σαρκον χεῖρα εὐειδεστάτης κόρης, ἣν ἀμέσως ἀνεγνώριζέ τις ὡς κάτοικον τῆς ὁδοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

— Ἔ λοιπόν! κυρία Σαινταλφόνσου, ἐφθάσαμεν; ἠρώτησεν ὁ ἱππότης. Ἡ ὁδὸς αὐτὴ Ῥοχεχουάρτ εἶναι ἀτελείωτος. Τό αὐτό ὡς νὰ ἀνέβαινέ τις τὸ Λευκὸν ὄρος.

— Ἐδῶ εἶναι, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀλφόνσου.

— Εἰσέλθετε, Βαλεντία, ἐπανέλαβεν ὁ ἱππότης. Τέλος πάντων θὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά μας.

Ἡ κυρία Ἀλφόνσου εἰσέδυσεν εἰς τὴν δενδροστοιχίαν καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Μαργαρίτας.

— Ἐξῆλθεν, εἶπε, δύνασθε νὰ ἐξετάσετε ἀνέτως τὸ καμάριον τῆς δεσποινίδος.

— Καὶ ἡ ἐνοικοῦσα εἶναι ἐπίσης μετρία ὅσον τὸ οἴκημα; ἠρώτησεν ἡ Βαλεντία.

Ἡ κυρία Ἀλφόνσου ὕψωσε τοὺς ὤμους περιφρονητικῶς.

— Διάβολε! μικρὰ ἐργάτρια καμμιᾶς ἀξίας!

Ἡ Βαλεντία ἔδηξε μετὰ πείσματος τὰ ῥοδόεντα χείλη της.

— Τοιαύτη ἀντίζηλος! ὁ συναγωνισμὸς δὲν μὲ τιμᾷ....

Ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα, παρατηροῦσα περὶ ἑαυτήν:

— Ἔ δά, ποῦ ὑπῆγεν ὁ Μενέλαος.

— Ἰδού, διάβολε! ἀπεκρίθη ὁ ἱππότης, εἰσερχόμενος καὶ αὐτός· ἐστάθην διὰ νὰ ἀνάψω τὸ σιγάρον μου, διὰ νὰ λάβω ὕφος αὐθαδέστερον.... Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ οἴκημα τῆς δεσποινίδος Ῥεμβώ;

— Ναί, ἱππότα, ἀπεκρίθη ἡ Βαλεντία, καὶ περιμένομεν τὴν ἀντίζηλόν μου...

— Ἡ ὁποία ἀναμφιβόλως ὑπῆγε νὰ δώσῃ τὴν ἐργασίαν της, προσέθηκεν ἡ κυρία Ἀλφόνσου.

— Νὰ δώσῃ τὴν ἐργασίαν της! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης. Πρέπει νὰ ἔχῃ πολὺ ταπεινὰ αἰσθήματα ἐκείνη ἡ νέα ἡ ὁποία χάνει τὴν νεότητά της ἐργαζομένη.

Εἶναι καιρὸς νὰ κάμωμεν γνωστὸν εἰς τὸν ἀναγνώστην τὸ ἀξιοσημείωτον τοῦτο ἄτομον, γνωριζόμενον εἰς τὰς καλλιτέρας συναναστροφὰς τῶν Παρισίων ὑπὸ τὸ ὄνομα «ὁ ἱππότης Μενέλαος Βαρβοτῖνος».

Ὁ ἱππότης εἶχεν *ἡλικίαν τινὰ*, δηλαδὴ δὲν εἶχε καμμίαν ἡλικίαν.

Ὁ ἱππότης ἔλεγεν ἑαυτὸν τριακοντα-πενταετῆ, ἀλλὰ πράγματι ἦτο τεσσαράκοντα δύο ἐτῶν· ἔλεγεν ὅτι εἶχε τριάκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, ἀλλ' εἶχε μόλις δεκαπέντε. Τὸ κτῆμα τοῦ Βαρβοτίνου οὐδέποτε ἔδωκε περισσότερα. Τὰ στοιχήματα ἀπέβαινον ὅλα ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἄλλως τε δὲ, ἵππευε μετρίως καὶ ἦτο προικισμένος μὲ ἀρκετὴν δόσιν ἀμαθείας ὥστε οἱ ἀπόγονοί του νὰ μὴ ἐρυθριῶσι δι' αὐτόν.

Ἡ Βαλεντία ἐξηκολούθει ἐπιθεωροῦσα τὸ οἴκημα τῆς Μαργαρίτας.

— Εἶμαι περίεργος, εἶπε, νὰ ἰδῶ αὐτὴν τὴν ὁποίαν ὁ Γάστων προτιμᾷ ἀπὸ ἐμέ.

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Μενέλαος, ἰδιοτροπία εὐγενοῦς.... Τὰ ἴδια ἐκάμναμεν κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα... Εἷς τῶν προγόνων μου δὲν ἐρωτεύθη μίαν αἰγοβοσκόν!... Τοῦτο ἔκαμε μέγαν θόρυβον εἰς τὴν αὐλήν... Θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ.

— Καὶ εἰς αὐτὸν τὸν σταῦλον, ἐπανέλαβεν ἡ Βαλεντία γελῶσα γέλωτα ὀλίγον βεβιασμένον, ὁ ὑποκόμης Γάστων Βρεζιὲρ ἦλθε νὰ ζητήσῃ ψυχὴν δυναμένην νὰ τὸν ἐννοήσῃ!... Χά! χά!

— Τὸ βέβαιον εἶναι, παρετήρησεν ὁ Μενέλαος, ὅτι ἐὰν ἤρχοντο καὶ μὲ ἔλεγον: « ἱππότα, ὁ εὐγενὴς φίλος σας, ὑπὸ τὸ ἐξωτερικὸν ζωγράφου σιννικῶν, διέρχεται τὰς ἡμέρας του στενάζων εἰς τὰ γόνατα ῥαπτρίας, » διάβολε! θὰ τὸ εὕρισκα... πολὺ ἀνόητον! Ἀλλὰ τῷ ὄντι, πῶς ἀνεκαλύψατε τοῦτο;

— Ἱππότα, ἀπεκρίθη ἡ Βαλεντία, ἡ κυρία Ἀλφόνσου εἶναι γυνὴ πολύτιμος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Μενέλαος μὲ τόνον προσατευτικὸν, πιστεύσατε εἰς τὰς συμπαθείας μου...

Καὶ προσέθηκεν, ἐν εἴδει μονολόγου: ἐὰν αὐτὴ ἡ γυνὴ ἦτο ὀλιγώτερον δυνατὴ, νεωτέρα καὶ ὡραιοτέρα, θὰ μὲ ἤρεσκε πολύ.

Ἡ Βαλεντία ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπό τινος χρόνου, ὁ Γάστων μοὶ ἐφαίνετο περίφροντις. Αἱ ἀπουσίαι του ἐπολλαπλασιάζοντο. Ἀπέλυσα ἀμέσως τὴν κυρίαν Ἀλφόνσου, ἡ ὁποία μὲ ὡδήγησε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δεσποινίδος Μαργαρίτας...

— Συγγνώμην, κυρία, διέκοψεν ὁ Μενέλαος, ἡ ἐρώτησίς μου θὰ σᾶς φανῇ ἴσως ἀδιάκριτος... ἀλλὰ πῶς ἠδυνήθητε νὰ μάθετε ὅτι ὁ Γάστων ἤρχετο ἐδῶ.... εἰς αὐτὴν τὴν μονήρη ὁδόν.... εἰς τὴν ἐσχατιὰν προαστείου;

— Παναγία μου! τὸν ἠκολούθησα.

— Τὸν ἠκολουθήσατε;.... Διάβολε! ἰδοὺ μία ἰδέα... εἰς τὸ ἑξῆς, ὅταν θελήσω νὰ μάθω ποῦ ὑπάγει τις, θὰ τὸν ἀκολουθήσω.

— Καὶ ζητοῦσα πληροφορίας ἀπὸ τοὺς γείτονας, ἔμαθα ὅτι ὁ ὑποκόμης Γάστων Βρεζιὲρ ὠνομάζετο ἐδῶ Ἀλβέρτος Δουμὼν καὶ ἐνομίζετο εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν ὡς μνηστὴρ τῆς δεσποινίδος Μαργαρίτας Ῥεμβώ·

— Διάβολε! ἀπίστευτον. Νὰ ἦναί τις ὁ εὐδαίμων ἐραστὴς μιᾶς τῶν ὡραιοτέρων γυναικῶν τῶν Παρισίων καὶ νὰ ἔρχεται νὰ κλείεται εἰς αὐτὴν τὴν φωλεὰν!.... Τέλος πάντων εἰς τὴν οἰκίαν σου, Βαλεντία, ὑπάρχουν τάπητες... ὑπάρχουν ἔπιπλα.... σκεύη... κεριὰ τριανταφυλιά... εἶναι ὡραῖα! ἐνῷ, εἰλικρινῶς, αὐτὸ τὸ οἴκημα εἶναι ἀποτρόπαιον. Ὁ τάπης δὲν ἀξίζει οὔτε δύο σολδία... καὶ ὅστις θὰ τὰ ἔδιδε δὲν θὰ ὠφελεῖτο μεγάλως... ἔπιπλα ἀπὸ ξύλον λευκὸν, καὶ ὡς κορωνὶς ὅλων τούτων, καναρίνια ἐντὸς κλωβίου!... ποτὲ δὲν εἶχες καναρίνια εἰς τὴν οἰκίαν σου, Βαλεντία;

— Ὄχι πάντοτε ἐντὸς κλωβίου, ἀπεκρίθη ἡ λορέτα.

Ὁ ἱππότης περιέφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὰ σύρματα, καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀπόκρισιν τῆς συντρόφου του:

— Καναρίνια! τὸ εὐηθέστερον ζῶον τοῦ κόσμου... Κουίκ! κουίκ! κουίκ!... Πάντοτε κινεῖται καὶ κελαδεῖ ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας... Ἄ! τί ἄχρεῖα ζῶα!...

— Τώρα μέλλετε νὰ ἐκπλαγῆτε, ἐπανέλαβεν ἡ Βαλεντία· δὲν σᾶς τὰ εἶπα ὅλα, φίλτατέ μου ἱππότα.

— Τί ἄλλο εἶναι;

— Ὁ βαρῶνος ἔμαθεν ἐξ ἐπιστολῆς ἀνωνύμου τὰς παρεκτροπὰς τοῦ ἀνεψιοῦ του...

— Ἀλήθεια! ὁ βαρῶνος Πομμερβίλ;... Ἀλλὰ ποῖος ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν;

— Κανείς.

— Πῶς! εἶχε τὴν νομοσύνην νὰ γραφῇ μόνη της, νὰ σφραγισθῇ καὶ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον;

— Ὄχι δά... Ἀλλὰ μάθετε ὅτι αἱ ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ ποτὲ δὲν ἔχουσι γραφέα.

— Ἄ! Ἔ! ἀλλ' ὁ βαρῶνος θὰ θελήσῃ ἀναμφιβόλως νὰ μάθῃ μέχρι ποίου βαθμοῦ ὁ Γάστων ἐμπερδεύθη...

— Τὸ ἐλπίζω.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, φωνὴ ἠκούσθη εἰς τὸν διάδρομον.

— Ἐδῶ κατοικεῖ ἡ δεσποινὶς Ῥεμβώ;

— Εἶναι ὁ βαρῶνος, ἀνέκραξεν ἡ Βαλεντία.

Ἡ κυρία Σαινταλφόνσου ἐξηφανίσθη πάραυτα διὰ νὰ μὴ διαταράξῃ τὴν ἐξήγησιν ἥτις ἀναγκαίως ἔμελλε νὰ γίνῃ.

— Ἔ! εἶπεν ὁ βαρῶνος, ἀφοῦ ἤνοιξε τὴν θύραν, φαίνεται ὅτι εἴμεθα μεταξὺ γνωρίμων...

Ἐχαιρέτησεν ἐλαφρῶς τὴν Βαλεντία καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἱππότην:

— Δύναμαι νὰ μάθω τί σᾶς ἔφερεν ἐδῶ, Μενέλαε;

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ὁ βαρῶνος Βαρβοτῖνος, ὄχι ἄνευ στενοχωρίας τινός· ἐρχόμεθα νὰ δώσωμεν ἐργασίαν εἰς πτωχοὺς ἀνθρώπους...

Καὶ προσέθηκε μετὰ τόνου σοβαροῦ.

— Φέρειν τὴν ἐργασίαν εἰς τὸ οἴκημα τοῦ ἐργάτου, σημαίνει δίδειν διπλοῦν μισθόν.

— Διατί, εἶπεν ὁ βαρῶνος, θέλετε νὰ μοῦ κρύψετε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠξεύρω;.. Περιμένετε τὸν Γάστωνα.

Ὁ ἱππότης ὕψωσε μετὰ θλίψεως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν:

— Βαρῶνε, πεισθῆτε ὅτι εἶμαι καταλυπημένος διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ εὐγενοῦς φίλου μου...

— Τί λοιπὸν ἔπραξε τόσον ἀσυγχώρητον;

— Καὶ πῶς; δὲν ἀνεγνώσατε τὴν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν τῆς Βαλεντίας;

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ βαρῶνος, εἰς τὴν δεσποινίδα χρεωστῶ αὐτὴν τὴν διακοίνωσιν;

Ἡ Βαλεντία κατέστη ἐρυθρὰ ὡς κεράσιον καὶ ἐψιθύρισε:

— Δὲν ἠξεύρω τί θέλει νὰ εἴπῃ ὁ ἱππότης..

— Ἔ καλά! ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος, οἱ-

κτείρων τὴν ἀμηχανίαν της, σᾶς ὁμολογῶ ὅτι μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως βλέπω τὸν ἀνεψιόν μου ῥιπτόμενον εἰς τοιαύτας περιπλοκάς . . . (Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΩΝ.

Ματαιότης! λέγουν ὅσοι κύπτοντες ὑπὸ τὸ γῆρας,
Τῆς νεότητος φθονοῦσι τὴν ἀκμαίαν ἡλικίαν·
Καὶ τὰ σκωριῶντα ὅπλα παρατάττοντες τῆς πείρας,
Τὴν ζαγόνα τῆς πικρίας ῥίπτουσιν εἰς τὴν καρδίαν.

Τίς τοῦ ἔαρος δὲν δρέπει τὰ εὐώδη ἄνθη μόνον,
Ἐπειδὴ μακρόθεν ἕρπει προσεγγίζων ὁ χειμών;
Τί; τὸ πεπρωμένον ψυχὸς προλαμβάνοντες τῶν χρόνων
Νὰ μὴ δρέψωμεν τὸ ἔαρ τῶν ὀλίγων μας στιγμῶν;

Εἶναι ὄνειρον ὁ βίος· ἀλλὰ τ' ὄνειρον ἐκεῖνα
Κάλλιον γλυκὺ ἂς ἦναι καὶ μὲ ῥόδα ἂς κοσμῆται·
Συνεχοῦς ὀδύνης μᾶλλον σύντομον χαρὰν προκρίνω·
Λησμονεῖται ἡ ὀδύνη, ἡ χαρὰ δὲν λησμονεῖται.

Ματαιότης ὁ ἀφρίζων ἐν τῷ ποτηρίῳ οἶνος,
Ματαιότης καὶ τὰ χείλη τὰ διψῶντα ἀσπασμῶν;
Ἂν πραγματικότης ἦναι εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ὁ θρῆνος,
Ἂς κενώσω τὴν φιάλην, τὴν ἀπάτην προτιμῶν.

Ὅταν θύελλαι καὶ νέφη, ὅταν θλίψεις καὶ πικρίαι
Κάμψωσι τὸ σῶμα τοῦτο παρὰ τῇ ἐσχάτῃ κλίνῃ,
Τὸ ὠχρὸν θὰ πέμπουν φῶς των αἱ φυγοῦσαι εὐτυχίαι,
Ὡς ἀναπολεῖ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου ἡ σελήνη.

Μὴ διώκωμεν ματαίως τὴν ποικίλην χρυσαλλίδα
Ἥτις περιίπταμένη προκαλεῖ τὸν στεναγμὸν,
Ἂς ἀφήσωμεν νὰ χαίρῃ τὴν ἐκφεύγουσαν ἐλπίδα·
Ἄνθη δρέπουσι τὸ ἔαρ, καὶ ἐλπίζει ὁ χειμών.

Παρατείνεται ἡ λάμψις τοῦ ἐκλείψαντος ἡλίου
Ὅταν διαυγὴς ἁπλοῦται ἐν τῇ δύσει ὁ ὁρίζων·
Διατί σωρεύων νέφη εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦ βίου
Νὰ γηράσω παρακαίρως τὴν νεότητα σκοτίζων;

Ματαιότης! ἀλλὰ εἶναι ἡ παιδεία ματαιότης·
Ψεύδη ὄπισθεν γριφώδους ὀχυροῦμενα σκηνῆς·
Θέλει ἔρωτα καὶ μέθην, θέλει ὕλην ἡ νεότης,
Εἶναι ἀληθῶς ὡραία ἡ μορφὴ τῆς ἡδονῆς.

Πρὶν ἡ ὕπαρξίς μας πέσῃ εἰς τὴν δίνην τῶν αἰώνων
Καὶ ὁ ὅρκος μὲ ἀλύσσεις σιδηρᾶς μᾶς περιβάλῃ,
Ἀπότῆς Στυγὸς τὰς ὄχθας δρέψωμεν χαρὰν κἂν μόνον,
Πέραν δὲν ὑπάρχει πλέον ἡ του ἔρωτος ἀγκάλη.

Ὅταν φίλημα προτείνῃ ἡ πορφύρα τῶν χειλέων,
Κ' ἐξογκούμενα τὰ στήθη ἐρωμένης ἀγαστῆς
Προκαλοῦσι περιπτύξεις, ὄνειρον δὲν εἶναι πλέον,
Ματαιότης δὲν θὰ εἴπῃ καὶ ὁ Ἐκκλησιαστής.

Δ. ΠΑΠΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ
ΤΟΥ
ΚΑΡΡΟΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε φυλ. 56).

Δὲν ἠγάπησα ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος μετ' ἐκρήξεως γέλωτος, ὅστις ἐξήγειρε τὴν κοιμωμένην ἠχὼ τῆς γηραιᾶς στοᾶς. Παιδί, ἡ φλόξ τὴν ὁποίαν οἱ ἄφρονες παριστῶσιν ὡς σπινθῆρα τοῦ θείου πυρὸς ἤναψεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου τόσον ὥστε μολονότι τὴν ἀπετέφρωσε, καίει ἀκόμη. Ἡ προσευχὴ δὲν δύναται νὰ πραΰνῃ, οὔτε τὸ λογικόν νὰ μετριάσῃ τὰς πικρίας αὐτῆς. Ἡ παραφροσύνη ἐπάλαισε μετ' αὐτῆς καὶ ἐνικήθη. Ὁ ἐραστὴς χωριζόμενος τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἔρωτός του δύναται νὰ εὕρῃ παραμυθίαν τινὰ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ, καὶ μένει πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ του θέσις τις χλοερὰ διὰ τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ἀλλά, Θεέ μου! ὁποία χαρὰ δύναται νὰ ἀποκοιμήσῃ, ὁποία τις δροσερὰ αὖρα δύναται νὰ κατασιγάσῃ τὰς ἀγωνίας δηλητηριασθείσης καρδίας ἥτις ἀγαπᾷ καὶ ἐπροδόθη;

— Συγχωρήσατέ μοι! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος Ἄσθων μετὰ φωνῆς ἐκλειπούσης, λυπούμενος ἐκ τοῦ αὐξάνοντος πυρετοῦ τοῦ βαρώνου, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον λάμψιν στυγνήν.

Ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ ἔλαβε τὸν νέον ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὸν ἔσυρεν, ὡς παιδίον, εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς στοᾶς, ὅπου εὑρίσκετο ἡ εἰκὼν τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ τέκνου του. Ἀφῆρεσε βιαίως τὸ κάλυμμα καὶ τῷ ἔδειξε τὴν εἰκόνα ταύτην παριστῶσαν γυναῖκα θαυμασίας καλλονῆς φέρουσαν παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας της.

—Παρατηρῆτε ὅτι δὲν συμβουλεύω ὅ,τι πρακτικῶς δὲν ἠξεύρω! ἰδοὺ ὅ,τι εἶχον ποτὲ, ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ὁ κόσμος μὲ ἐστέρισε· σύζυγον, τέκνον, τιμήν. Ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἠγάπων μ' ἐγκατέλιψε, χαράξασα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου στίγμα ἀνεξιτήλου αἴσχους· μὲ παρέδωκεν εἰς τὴν χλεύην τῶν ἀνοήτων καὶ τῶν τρελλῶν. Εἶτα διὰ νὰ θέσῃ τὸ συμπλήρωμα εἰς τὴν δυστυχίαν μου, μ' ἐστέρισε τοῦ τέκνου μου, τῆς ὑπερηφανείας τῆς καρδίας μου, τοῦ τέκνου ὅπερ μοὶ ἦτο προφιλέστερον τῆς ζωῆς, τοῦ κληρονόμου της περιουσίας καὶ τοῦ ὀνόματός μου· μὲ κατεδίκασε νὰ διάγω βίον ἄθλιον καὶ μεμονωμένον, καὶ ὅτε θέλει ἔλθει ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου, δὲν θὰ ἔχω τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ διὰ νὰ πραΰνῃ τὰς τελευταίας στιγμάς μου.

— Αἱ δυστυχίαι σας εἶναι ἀληθῶς τρομεραὶ, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος· σᾶς μένει ἐντούτοις παρηγορία τις!

Ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ προσέβλεψεν αὐτὸν μετ' ἤθους δυσπίστου.

— Ὅτι πάσχετε ἀδίκως, προσέθηκεν ὁ νέος.

— Δυστυχὲς παιδί μου! ὑπέλαβεν ὁ ἐρημίτης χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς λόγους τούτους· ἐγκατελείφθη εἰς ξένας φροντίδας, ἐστερημένον τῆς πατρικῆς ἀγάπης ἥτις ἤθελεν ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τοῦ λεπτοφυοῦς τούτου βλαστοῦ, ἥτις ἤθελε μορφώσει τὸ πνεῦμά του, καὶ ἐκριζώσει τῆς καρδίας του τὰ δηλητηριώδη χόρτα, τὰ ὁποῖα τὰ πάθη σπείρουσιν ἐπὶ τοῦ εὐγενεστέρου ἐδάφους!

Αἰφνίδιός τις συλλογισμὸς ἐφώτισε τὴν μορφὴν τοῦ Ἐρρίκου Ἄσθωνος· ἡ γενναία ἀπόφασις ἣν συνέλαβεν ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Σὶρ Οὐίλλιαμ! ἀνέκραξε, συγχωρήσατέ μοι τὴν ἐρώτησιν ταύτην· τίποτε ἐν τῷ κόσμῳ δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ μὲ κάμῃ νὰ σᾶς λυπήσω, ἀλλ' ἔχω αἰτίαν ἰσχυροτέραν τῆς περιεργείας· δὲν ἀνεκαλύψατέ ποτε τὰ ἴχνη τοῦ υἱοῦ σας;

— Οὐδέποτε.

— Ποίας ἡλικίας εἶναι;

— Δέκα ὀκτὼ ἐτῶν· ἠκολούθησα τὴν μητέρα καὶ τὸν διαφθορέα της μέχρι τῆς Ῥώμης. Ὅτε ἀφίχθην ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὁ πυρετὸς ὁ βιβρώσκων τὴν καρδίαν μου ἀνῆλθεν εἰς τὴν κεφαλήν μου, καὶ ἔμεινα ἑβδομάδας ὁλοκλήρους χωρὶς νὰ γνωρίζω τί συνέβαινε περὶ ἐμέ. Ὅτε ἀνέῤῥωσα ἦτο πολὺ ἀργά· ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἄπιστος φίλος εἶχον διαφύγει τὴν ἐκδίκησιν τοῦ ἀτιμασθέντος συζύγου, καὶ ἔκτοτε, οὐδέποτε ἔμαθόν τι δυνάμενον νὰ μὲ θέσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη ἢ νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν τύχην τοῦ ἁρπαγέντος υἱοῦ μου!

— Θὰ τὸν ἐπανεύρω, ἐγώ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρῖκος μετὰ σταθερότητος· ἀφοσιοῦμαι ψυχῇ καὶ σώματι εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην. Πρὸ πολλοῦ ποθῶ νὰ εὕρω ἀντικείμενον ἐνασχολήσεως τῆς ἀκαμάτου ἐνεργητικότητός μου· τέλος τὸ εὗρον. Ναὶ, σὶρ Οὐίλλιαμ, θέλετε ἐναγκαλισθῆ τὸν υἱὸν τὸν ὁποῖον κλαίετε, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐπιχείρησίς μου ἦναι ὑπεράνω τοῦ θαῤῥοῦς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης προβλεπτικότητος.

Ὁ βαρῶνος ἠρυθρία καὶ ὠχρία ἀλληλοδιαδόχως, ἐνῷ ὁ νέος ὡμίλει.

— Ὁποίαν ἀνταμοιβὴν ζητεῖτε; εἶπε.

— Μὴ ἔχετε τόσῳ κακὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ, ὥστε νὰ μὲ νομίζητε ἱκανὸν νὰ ἐπιζητήσω τὴν εὐτυχίαν μου ἐν τῇ ὀδύνῃ τοῦ πατρός.

— Εὐγενὲς παιδί! ὑπέλαβεν ὁ βαρῶνος. Τί εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ γνώμη τοῦ κόσμου τὴν ὁποίαν καταφρονῶ, τιθέμενα εἰς σύγκρισιν πρὸς τὰς ἀρετάς σου; Ἀπόδος μοι τὸ παιδί μου, καὶ ἂν, ὡς ἐλπίζω, ἡ καρδία τῆς Ἕλλεν δὲν μεταβληθῇ, ἡ εὐλογία μου δὲν θέλει ἐμποδίσει τὴν εὐτυχίαν σου!

Ὁ Ἐρρῖκος ἠσθάνετο εὐγνωμοσύνην μὴ δυνατὸν νὰ ἐκφρασθῇ διὰ λόγων· ἠθέλησε νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα τοῦ βαρώνου, ἀλλ' οὗτος τὸν ἔσφιγξεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Οἱ εὐγενεῖς οὗτοι χαρακτῆρες εἶχον γίνει διὰ νὰ ἐννοῶνται καὶ ἀγαπῶνται.

Τὴν νύκτα ταύτην, τὸ ἄνθος ὅπερ ὁ Ἐρρῖκος Ἄσθων εἶχε ζητήσει παρὰ τῆς Ἕλλεν τῇ ἐπεστράφη, καὶ ἡ χαρίεσσα κόρη ἀπεκοιμήθη καταφιλοῦσα αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὅτε ὁ Ἐρρῖκος Ἄσθων ἀπῆλθε τῆς στοᾶς μετὰ τὴν συνέντευξίν του μὲ τὸν βαρῶνον, ἦτο μεθύων ὑπὸ ἐλπίδος, τοῦ οἴνου τούτου τῆς καρδίας. Τὸ μέλλον εἶχεν ἀποβάλει τὴν σκοτίαν του καὶ τῷ ἐφαίνετο μᾶλλον ἢ φεγγοβόλον. Ἔβλεπεν ἀντικείμενόν τι ἐνώπιον αὐτοῦ, σκοπόν τινα πρὸς ὃν νὰ διευθύνῃ τὰς προσπαθείας του, καὶ εὐγενῆ ἀνταμοιβὴν νὰ ἀποκτήσῃ.

Τὴν ἑπομένην λοιπὸν ἔτρεξε χαρωπὸς νὰ συναντήσῃ τὴν Ἕλλεν παρὰ τὴν ὄχθην τῆς μικρᾶς λίμνης, ἵνα τῇ διηγηθῇ τίνι τρόπῳ ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ ὑπεδέχθη τὴν ἐξομολόγησιν αὐτοῦ. Ἀλλὰ, πλησιάσας αὐτὴν, μόλις ἠδυνήθη νὰ ψιθυρίσῃ τὸ ὄνο-

μά της καὶ νὰ φέρῃ τὴν χεῖρά της εἰς τὰ χείλη του. Αμφότεροι κατ' ἀρχὰς ἐσιώπων, διότι αἱ νεαραὶ καρδίαι των ἔπαλλον ἐξ εὐτυχίας.

Εἶτα, μικρὸν κατὰ μικρὸν, ὁ Ἐρρῖκος διηγήθη λεπτομερῶς εἰς τὴν μὶς Ἕλλεν ὅλας τὰς περιστάσεις τῆς ἀξιομνημονεύτου ταύτης ἐντεύξεως. Ὅτε δὲ ἐτελείωσε διηγούμενος:

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν εὕρετε τὸν ἀπολεσθέντα κληρονόμον, εἶπεν ἡ Ἕλλεν μετὰ φωνῆς ἐκλειπούσης.

— Νὰ μὴ τὸν εὕρω! ἄ! ἐὰν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἦναι κρυμμένος, πῶς ἔχων τοιοῦτον ἀστέρα ὡς ὁδηγόν, δὲν θέλω τὸν ἐπανεύρει; Ὦ! Ἕλλεν, ἡ χαρὰ ἣν αἰσθάνομαι τὸ νὰ ἀποδώσω τὸν υἱὸν εἰς τὸν εὐγενῆ καὶ γενναῖον πατέρα του, μόνον μὲ τὴν χαρὰν ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ σᾶς καλέσω Ἕλλεν μου, δύναται νὰ παραβληθῇ!

Ἐπὶ μίαν ὥραν σχεδὸν, οἱ ἐρασταὶ ἐπλανῶντο εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης τῆς ὁποίας τὰ κελαρίζοντα κύματα ἐφαίνοντο ἐπαναλαμβάνοντα τὴν θείαν ἁρμονίαν, ἥτις ἐπλήρου τὰς καρδίας αὐτῶν. Ἀναμφιβόλως ἔτη θέλουσι παρέλθει ἴσως πρὶν ἢ τὸ ἐρωτικὸν αὐτῶν ὄνειρον ἐπαληθεύσῃ, ἀλλὰ δὲν ἀνησύχουν περὶ τούτου. Ὅμοιοι πρὸς δύο διαβάτας οἵτινες βλέπουσι τὸν ἥλιον χρυσίζοντα τὰ δώματα καὶ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν ἐν ἀπόπτῳ κειμένης πόλεως πρὸς ἣν βαδίζουσι, δὲν ἐσυλλογίζοντο οὔτε τὰ κωλύματα οὔτε τὰς χαράδρας τὰς χωριζούσας αὐτοὺς, οὔτε τὰς ἀκάνθας τοὺς αἱματώνοντας τοὺς πόδας των.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ φρούριον, ἡ μίστρες Ζάρμυ τοῖς εἶπεν ὅτι ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ ἐπερίμενεν αὐτοὺς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. Τὸν εὗρον καθήμενον ἐν μέσῳ τῶν βιβλίων του, τὸ πρόσωπον ἔτι ὠχρὸν ἔχοντα ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς προτεραίας. Ὑπεδέχθη τὸν Ἐρρῖκον Ἄσθωνα μετ' ἀγαθότητος ἀλλὰ μετ' ἤθους σοβαροῦ, ἔδειξεν εἰς τὴν Ἕλλεν τρυφερότητα πατρὸς ἀκούοντος τὴν διακεκομένην ἐξομολόγησιν τοῦ πρώτου ἔρωτος τοῦ τέκνου του.

— Ἕλλεν, εἶπεν, ὅτε ἡ νεαρὰ κόρη ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του ἵνα κρύψῃ τὸ ἐρύθημά της, Ἕλλεν, ἀγαπᾷς τὸν νέον αὐτόν;

Ἓν ναὶ ἀσθενὲς, ὡς πνοὴ αὔρας, ἦτο ἡ ἀπόκρισις αὐτῆς.

— Ὑπάρχουσι δύο εὐγένειαι, ὑπέλαβεν ὁ ἐρημίτης, ἡ τῆς γεννήσεως καὶ ἡ τῆς φύσεως. Ἐκτιμῶ ἀμφοτέρας· ἀλλὰ, καθὼς τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ ὑπερβάλλουσι τὰ ἀνθρώπινα ἔργα, οὕτω τὰ πλεονεκτήματα τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος, ἡ γενναιοφροσύνη, ἡ εὔλογος ἐλπὶς, ἡ τιμὴ, ὁ ἔρως τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀληθείας εἶναι παρ' ἐμοὶ τιμιώτερα τοῦ κατὰ τύχην ὀνόματος καὶ τῆς γεννήσεως. Τὰ προτερήματα ταῦτα κέκτηται ὁ Ἐρρῖκος, καὶ τῷ ὑπεσχέθην τὴν χεῖρά σου ὑπὸ ἕνα ὅρον.

— Ἀγαπητέ μου, καλέ μου θεῖε!

— Εὐεργέτα μου!

— Εἰς τὸν ὅρον τοῦτον, ὀφείλω νὰ ἀντικαταστήσω ἄλλον τινά. Ὁ πρῶτος ἠρπάγη ἐκ τῆς ἀσθενοῦς καρδίας πατρὸς προσβεβλημένου εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰς ἐλπίδας του, ἦτο ἀνάξιος τοῦ Ἐρρίκου καὶ ἐμοῦ. Ὁ ὅρος τὸν ὁποῖον σᾶς προτείνω ἤδη, προσέθηκεν ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, δὲν θέτει τὴν εὐτυχίαν σας εἰς τὴν θέλησιν τῆς τύχης: Δειχθῆτε ἄξιος τῆς Ἕλλεν διὰ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ διαγωγῆς σας, εἰσερχόμενος εἴς τι στάδιον ὠφέλιμον καὶ τίμιον.

— Καὶ ποῖον στάδιον δύναται νὰ ἦναι τιμιώτερον καὶ ὠφελιμώτερον ἢ νὰ προσπαθήσω νὰ διορθώσω τὰς σκληρὰς δυστυχίας ἃς ὑπέστητε, ἢ νὰ θεραπεύσω τὴν συντριβεῖσαν ψυχήν σας ἀποδίδων ὑμῖν τὸν υἱόν σας! Σὶρ Οὐΐλλιαμ, δὲν γνωρίζετε οὔτε τὸ ἥμισυ τῶν δυνάμεών μου, δὲν ἠξεύρετε πόσον ὁ ἔρως καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη δύνανται νὰ μοὶ δώσωσι θάρρος, μεθ' ὁποίας νοήμονος ὑπομονῆς θέλω ἐργασθῆ νὰ διαλύσω τὸ ἄτιμον δρᾶμα τῶν ἐχθρῶν σας. Ἡ ἐλπὶς μοὶ βεβαιοῖ περὶ τῆς εὐτυχίας. Ἡ ἀγαθότης σας τοσοῦτον μὲ συνεκίνησεν ὥστε δὲν θέλω εἶσθαι ἐντελῶς εὐδαίμων ἐὰν πρᾶγμά τι ἐλλείπει ἐκ τῆς εὐτυχίας ὑμῶν.

— Συγκατανεύσατε εἰς τὴν παράκλησίν του, ἀγαπητὲ θεῖε, ἐψιθύρισεν ἡ Ἕλλεν. Τί εἶναι αἱ τιμαὶ καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ κόσμου ἀπέναντι τῆς χαρᾶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ἥτις θέλει ἀπαλλάξει τὴν καρδίαν σας τῶν ἀγωνιῶν αὐτῆς, ἥτις θέλει ἐπαναφέρει τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη σας, καὶ στέψει θυμηδῶς τὸ γῆρας ὑμῶν;

— Ἴσως θέλω σᾶς θέσει ἐπὶ ὁδοῦ ἐφ' ἧς νὰ δυνηθῆτε νὰ ἐκπληρώσητε καὶ τὸ ἔργον τῆς τιμῆς καὶ τὸ τῆς εὐγνωμοσύνης συγχρόνως· ἀλλ' ἀπαιτεῖται μία θυσία.

Ἀκουσίως οἱ δύο ἐρασταὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους καὶ ἀνέγνωσαν ἐν τῇ ῥιπῇ ταύτῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἐμπιστοσύνην, ἐν τῇ καλοκἀγαθίᾳ καὶ εἰλικρινείᾳ τοῦ βαρώνου, ὡς καὶ τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν εἰς τὰς ἐπιθυμίας του.

— Ἡ ἀπουσία, ὑπέλαβεν οὗτος, ἡ δοκιμασία αὕτη, ἥτις ἐδραιώνει τὴν ἀγάπην καὶ ἥτις ἀφίνει ἀνέπαφον τὸν χρυσὸν τῆς καρδίας.

— Δυνάμεθα νὰ τὴν ὑπομείνωμεν, εἶπεν ἡ Ἕλλεν μετὰ φωνῆς σταθερᾶς· ἡ ἀγάπη μου δὲν θέλει ἀλλοιωθῆ ποτε.

— Οὔτε ἡ ἐμὴ ἐπίσης, προσέθηκεν ὁ Ἐρρῖκος μετ' ἐνθουσιασμοῦ, μέχρις οὗ ὁ θάνατος πήξει τὴν καρδίαν ταύτην ἥτις λατρεύει τὰς ἀρετάς σου. Ἡ εἰκών σου ἐχαράχθη πρώτη ἐν αὐτῇ καὶ τελευταία θέλει ἐξαλειφθῆ.

Οὕτω ὡς εἴπομεν ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τῆς ἱστορίας ταύτης, ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀπώλεσεν ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ Μομβράϋ τὰ ἴχνη τῆς ἐνόχου συζύγου του καὶ τοῦ ἀπίστου φίλου, ὅστις ἐπέφερε τὸ θανάσιμον κτύπημα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. Ἐσκέπτετο λοιπὸν ὅτι ἐν Ῥώμῃ μόνον ἠδύνατο ὁ Ἐρρῖκος νὰ ἐπανεύρῃ τὰ ἴχνη αὐτῶν. Ἂν καὶ πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἀποσυρμένος τοῦ κόσμου, ἡ τάξις καὶ ἡ περιουσία του τῷ ἔδιδον φυσικῶς ἰσχύν τινα, καὶ ἦτο βέβαιος νὰ τύχῃ εὐκόλως διὰ τὸν προστατευόμενόν του θέσιν τινὰ ἀκολούθου παρά τινι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβείᾳ. Παρομοία αἴτησις γενομένη ὑπὸ ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιρροὴ, ἐὰν ἤθελε τὴν μετέλθῃ, ἠδύνατο νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν ἐκλογῶν τῆς κομητείας, ἦτο ἀδύνατον νὰ τύχῃ ἀποποιήσεως κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σιδμοὺθ καὶ τοῦ Καστλερεάγου. Ἐπρότεινε λοιπὸν εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς Ἕλλεν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον, ὡς τὸ μόνον ἐπιτήδειον εἰς τὴν πρόοδον αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Τῷ παρεῖχε δὲ συγχρόνως τὰ μέσα νὰ ἐπιδιώξῃ τὸν σκοπόν του. Δὲν ἦτο ἴσως τὸ στάδιον ὅπερ ὁ νέος προετίμα, ἀλλ' ᾐσθάνετο τόσῳ μεγάλην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν βαρῶνον ἵνα διστάσῃ καὶ ἐπὶ στιγμὴν νὰ δεχθῇ τὴν πρότασίν του. Ἡ φωνή του ἔτρεμεν ὀλίγον ὅτε ἠρώτησε τὸν εὐεργέτην του πότε ἤθελεν ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ Φρουρίου τοῦ Καρρόου.

— Μετὰ ἕνα μῆνα, καὶ πρότερον ἴσως, ἀπεκρίθη ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ.

— Μετὰ ἕνα μῆνα! ἐψιθύρισεν ὁ νέος εἰς τὸ οὖς τῆς Ἕλλεν ἀποχαιρετῶν αὐτὴν, ἀφοῦ ἀπῆλθον τῆς βιβλιοθήκης· ἕνα μόνον μῆνα ἔχομεν νὰ διαθέσωμεν διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸν ἔρωτα ἡμῶν!

— Ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ τὸ καθῆκον, θέλουσι τὸν ἀντικαταστήσῃ ὑπέλαβεν ἡ εὐγενὴς κόρη μεγάλας καταβαλοῦσα προσπαθείας ἵνα κρύψῃ τὰ δάκρυά της.

Ὁ Ἐρρῖκος, διευθυνόμενος τότε πρὸς τὴν ἔπαυλιν τοῦ θείου του, ἠρώτα ἑαυτὸν τίνι τρόπῳ νὰ ἀγγείλῃ τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν του εἰς τὸν ἀγρονόμον καὶ τὴν θείαν του· ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα δὲ αὐτοῦ καὶ τὸ ὡραῖον μέλλον, ὅπερ ἠνοίγετο πρὸ αὐτοῦ οὐδὲ λέξιν ἐσκόπει νὰ προφέρῃ.

— Ὄχι, Ἕλλεν, ἔλεγε κατ' ἰδίαν, οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ θείου σου δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὸ ἀπόῤῥητον τῶν καρδιῶν μας, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θέλεις δυνηθῆ χωρὶς ἐρύθημα νὰ ὀνομάσῃς ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς σου· θέλει δὲ δειχθῆ ἄξιον τῆς πίστεως ἣν ἔλαβεν!

Ἐνῷ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῷ Φρουρίῳ τοῦ Καρρόου, πολυάριθμος συνάθροισις εἶχε συνέλθει εἰς τὸ Βουνκαρὸλ-Χάλ, διαμονὴν τοῦ Ζάσπερ Πέππερ, τοῦ πλουσίου διευθυντοῦ τῆς ἑταιρίας τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν. Ἡ οἰκία, εὐρὺ ἀλλ' οὐχὶ εὔθετον οἰκοδόμημα, ἔκειτο ἑπτὰ λεύγας μακρὰν τοῦ Καρρόου. Εἶχεν ᾠκοδομηθῆ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ σὶρ Ζάσπερ, ὅστις ἀπέκτησε τὴν περιουσίαν του εἰς τὰς Ἰνδίας. Ἡ ἔπαυλις αὕτη ἦτο ἀπομίμησις τῶν Ἰταλικῶν ἐξοχῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχιτεκτονικὴ δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ εὐμετάβλητον κλίμα τῆς Ἀγγλίας. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἐφαίνοντο θλιβερὰ ὡς καὶ νέα· διότι ὁ χρυσὸς ὁ δυνάμενος νὰ ποιήσῃ θαύματα διὰ τῶν πλίνθων καὶ τῶν λίθων, δὲν δύναται οὐδὲν νὰ πράξῃ διὰ τῶν δένδρων. Πρέπει πρῶτον νὰ λάβωσι τὸν καιρὸν νὰ αὐξήσωσιν. Οὕτω δὲν ἔβλεπον ἐν τῇ ἐπαύλει ταύτῃ τὰ σκιερὰ ἐκεῖνα δάση τὰ ὡραΐζοντα τὰ τοπεῖα· δὲν ὑπῆρχον

γιγαντώδεις δρῦς οὔτε σεβασμίαι πτελέαι, ὡς ἐν τῷ κήπῳ τοῦ σὶρ Οὐΐλλιαμ Μομβράϋ.

Εἶχεν ὅμως, τὰς ὁδοὺς ἐπεστρωμένας δι' ἄμμου ὡραίας, καὶ οὐδὲ ῥίζα παρασίτου φυτοῦ ἐβλάστανεν ἐν τῇ ἐξοχῇ ταύτῃ· τὰ δενδρύλια ἦσαν πεφροντισμένως κλαδευμένα, γάστραι ἄνευ ἀνθέων καὶ ἀνδριάντες ἐκ γύψου ἐκόσμουν τὸ ἀνάβαθρον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον στάσιμα ὕδατα τιμώμενα διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς λίμνης, ἐν οἷς ἐνήχοντο σκυθρωποὶ δυστυχεῖς τινες σπάνιοι χρυσοῖ ἰχθεῖς. Ἔν τινι νησιδρίῳ ὑψοῦτο ἰνδική τις παγόδα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐφαινετο σπήλαιον χρησιμεῦων ὡς καταφύγιον εἰς δύο ταλαιπώρους πελικάνας, δῶρον ἀποσταλὲν ὑπό τινος ἐν Ἰνδίᾳ φίλου του· Βουνκαρόλ-Χὰλ δὲν ἦτο ἡ κυριωτέρα ἰδιοκτησία τοῦ σὶρ Ζάσπερ Πέππερ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἄλλη ἔκειτο ἔν τινι κομητείᾳ τοῦ βορρᾶ, καὶ ἑπομένως ἦτο λίαν ἀπομακρισμένη τῆς πρωτευούσης, σπανίως τὴν ἐπεσκέπτετο.

Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων εὑρίσκετο ὁ στρατηγὸς Βουσιὲ καὶ ὁ ἀνεψιός του, ὁ Μίραν-Ἄφαξ καὶ ὁ χὰν, ἡ λαίδυ Ἄραβελ καὶ ἡ κόρη της, εἷς συνεταῖρος τοῦ διευθυντοῦ μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ συνταγματάρχης Μομβράϋ καὶ ὁ υἱός του Οὐάλτερ, νεανίας εἰκοσαετὴς κληρονομήσας τὰ εὐγενῆ προτερήματα ὡς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ γένους του.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξεως των, ὁ Μίραν, ὅστις ἐνεδύθη εὐρωπαϊκὸν ἱματισμόν, παρουσιάσθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν, τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ τὴν ἐξέπληξεν, ὅσον καὶ ἂν ἐφρόνει ἑαυτὸν ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἕλλεν. Οἱ τρόποι τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος, ἣν ἡ μήτηρ της ἐφρόντισε νὰ διδάξῃ ἐπηύξησαν τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐπροξένησεν αὐτῷ ἡ καλλονή της.

Ὁ νέος Ἰνδὸς διετήρει τὰς περὶ γυναικῶν ἰνδικὰς ἰδέας. Ἡ ἐλευθερία τῶν σχέσεων ἣν παρετήρει ἐν Ἀγγλίᾳ μεταξὺ τῶν δύο φύλων ἐφαίνετο αὐτῷ ἀπρεπής· Τὸ βάλς καὶ τὰς ἀνειμένας (τέκολτὲ) ἐσθῆτας ἀπεστρέφετο· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ καλλονὴν ἐκτεθειμένην εἰς τὰ ὄμματα πάντων, καὶ τῷ ἀνεμίμνησκε τὴν ἀγορὰν τῶν δούλων. Ἡ λαίδυ Ἄραβελλ, συμβουλευθεῖσα ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου, εἶπε τοῦτο εἰς τὴν θυγατέρα της ἐπομένως. Ἡ Ἰσαβέλλα λοιπὸν ἦτο ἐνδεδυμένη σχεδὸν ὡς μοναχὴ ὅτε ὁ ἰνδὸς πρίγκηψ τῇ παρουσιάσθη.

— Τί χαρίεσσα νέα! εἶπεν ὁ Μίραν ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν συνταγματάρχην.

Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐταπείνωσε δειλῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὸ βλέμμα του.

— Ναί, ἀπεκρίθη, ὁ γέρων ἄσωτος· καὶ σώφρων ὅσον καὶ ὡραία.

Ὁ λοχαγὸς Ἔρβερτ, ὅστις ἦτο πλησίον αὐτῶν, ἔδηξε τὰ χείλη του καὶ συνωφρυώθη. Δὲν ἤθελεν ἡ ἐξαδέλφη του νὰ θαυμάζηται παρ' ἄλλου τινὸς ἐκτὸς αὐτοῦ, καὶ ἐντούτοις εἶχεν ἀποφασίσει νὰ νυμφευθῇ τὴν μὶς Πέππερ· οἱ ἄνδρες εἶναι τόσον ἐγωϊσταί!

Ὁ Μίραν ἦτο ἀνυπόμονος νὰ ἴδῃ τὴν Ἕλλεν καὶ δὲν ὑπέφερεν ἀναβολάς. Μίαν ὥραν λοιπὸν μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀνεχώρησε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου, τοῦ Οὐάλτερ καὶ τοῦ χὰν, ὅστις δι' αἰτίας γνωστὰς εἰς μόνον αὐτὸν, ἐπέμενε νὰ φέρῃ τὸν ἀνατολικὸν ἱματισμόν. Ἡ μικρὰ αὕτη συνοδεία διευθύνθη πρὸς τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου.

Ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ ἦτο μόνος ὅτε ἀφίχθησαν. Ἡ Ἕλλεν καὶ ὁ Ἐρρῖκος ἦσαν εἰς τὸν συνήθη αὐτὸν περίπατον ἐν τῷ κήπῳ.

Ἐὰν οἱ δύο ἀδελφοὶ δὲν ἐπέδειξαν μεγάλην συμπάθειαν ἐπαναβλεπόμενοι, ἡ συνάντησίς των ἦτο τοὐλάχιστον ἐγκάρδιος, καὶ ἦτο ἡ μόνη ἣν ὁ παίκτης ἤλπιζε, διότι ἡ συνείδησίς του τῷ ἔλεγεν ὅτι ἦτο πλειότερον παρ' ὅσον ἤξιζεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ὁ βαρῶνος πρῶτον ἤδη ἔβλεπε τὸν ἀνεψιόν του Οὐάλτερ Μομβράϋ, τοῦ ὁποίου οἱ ἁπλοῖ τρόποι καὶ τὸ ὡραῖον ἐξωτερικὸν ἐφάνησαν ἐπιφέροντα εἰς αὐτὸν ἐντύπωσιν εὐνοϊκήν. Δὲν ἔβλεπέ τις εἰς τὸν νέον αὐτὸν οὐδεμίαν προσπάθειαν ἵνα ἐπιδειχθῇ ἢ νὰ εὐαρεστήσῃ. Τὰ πάντα εἰς αὐτὸν ἦσαν φυσικὰ, ἂν καὶ ἦτο ὀλίγον ἐπιφυλακτικός· διότι δὲν ἐννόει διατί, ὢν τόσῳ στενὸς συγγενὴς, οὔτε ὁ πατήρ του οὔτε αὐτὸς οὐδέποτε προσεκλήθησαν εἰς τὸ φρούριον.

— Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ἀναγκαλιασθῶ τὴν ἀνεψιάν μου, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης ἀφοῦ

παρουσίασε τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐλθόντας. Ὁ Οὐάλτερ ἐπιθύμει ἐπίσης πολὺ νὰ γνωρίσῃ ὑμᾶς καὶ τὴν ἐξαδέλφην του· ὁ νέος μου φίλος Ἰνδὸς ἦτο ὁ σύντροφος τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς Ἕλλεν, ὥστε, ὡς βλέπετε, ἀδελφέ μου, δὲν ἠδυνήθην νὰ σᾶς γράψω ἵνα ἑτοιμασθῆτε διὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου.

— Δὲν ἦτο ἀναγκαῖον, ἀπεκρίθη ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ μετὰ μειδιάματος μελαγχολικοῦ. Εἶσθε πάντοτε βέβαιος ὅτι ἠθέλετε μὲ εὕρει εἰς τὸ Φρούριον.

Ὁ βαρῶνος παρετήρησε τὴν ἐρυθρότητα τοῦ ἀνεψιοῦ του καθ' ἣν στιγμὴν ὁ συνταγματάρχης ὡμίλησε περὶ τῆς ἐπιθυμίας ἣν εἶχεν ὁ Οὐάλτερ νὰ παρουσιασθῇ εἰς αὐτόν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Οὐάλτερ ἀπέφυγε μετὰ προσοχῆς νὰ ἐκφράσῃ ἐπιθυμίαν τινὰ ἐπὶ τούτου· ἡ ὑπερήφανος αὐτοῦ καὶ εὐαίσθητος φύσις ἠσθάνετο· ἰσχυρῶς τὴν ἀμέλειαν μεθ' ἧς εἶχε μέχρι τότε μετεχειρισθῇ ὑπὸ τοῦ σὶρ Οὐΐλλιαμ· δὲν ὑπώπτευεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ἀφορμή τις ἐν τῇ διαγωγῇ τοῦ βαρώνου.

Ὁ Μίραν ἦτο μεγάλως ἀνήσυχος κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας, ἥτις μετ' ὀλίγον ἐγένετο γενική· εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ἀνεσκίρτα, καὶ προσέβλεπεν ἐκ τῶν παραθύρων ὅθεν ἐφαίνετο ὁ κῆπος. Ἡ καρδία του ἐβιβρώσκετο ἐξ ἀνυπομονησίας καὶ ζηλοτυπίας, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθήματά του· ὑπῆρχεν εἰς τὸ ἦθος τοῦ βαρώνου μεγαλοπρεπής τις ψυχρότης ἥτις ἐπέβαλλεν ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἡ εἰκὼν αὕτη, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης εἰς τὸν υἱόν του, ὅστις ἔβλεπε προσεκτικῶς εἰκόνα τινὰ τοῦ Βὰν-Δύκ, εἶναι ἡ τοῦ ἐνδόξου πάππου μας, τοῦ σὶρ Ῥιχάρδου Μομβράϋ, ὅστις ἦτο διοικητὴς κατὰ τοὺς ἐμφιλίους πολέμους.

— Γνωρίζω τὴν ἱστορίαν του, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας, καὶ δὲν θαυμάζω τὸν χαρακτῆρά του.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ.

— Διότι ἦτο φίλος τοῦ Ῥουπὲρτ, καὶ εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα ὅτι τοὺς ἀνθρώπους οὓς ἐδιοίκει ἀνῆκον εἰς τὸν ἡγεμόνα καὶ ὄχι εἰς τὸ κοινοβούλιον. Οὐδέποτε κατ' ἐμὲ, ἡ δολιότης δὲν δύναται νὰ ὠφελήσῃ εἰς τιμίαν ὑπόθεσιν.

— Εἶσθε λοιπὸν τῆς γνώμης ὅτι τὸ κοινοβούλιον εἶχε δίκαιον; παρετήρησεν ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ ὅστις ἤθελεν ἴσως νὰ δοκιμάσῃ τὴν κρίσιν καὶ τὰς ἰδέας τοῦ ἀνεψιοῦ του.

— Ἐν τῇ ἀρχῇ, ναί.

— Καὶ ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως;

— Ἦτο ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ δυστυχίαι του, μᾶλλον τοῦ στέμματος αὐτοῦ, καθίστων τὸ πρόσωπόν του ἱερόν!

Ὁ ἐρημίτης ἐμειδίασε μετ' ἤθους ἐπιδοκιμασίας· τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἠγάπα νὰ γνωρίσῃ νέον ὅστις ἠδύνατο νὰ γίνῃ κληρονόμος του, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ υἱός του δὲν ἤθελεν εὑρεθῇ.

Βηματισμοὶ ἵππων ἠκούσθησαν ἐν τῇ πλατείᾳ ἀμμοστρώτῳ δενδροστοιχίᾳ, καὶ προσείλκυσαν εἰς τὰ παράθυρα τὸν βαρῶνον καὶ τοὺς ἐπισκέπτας του. Ἡ Ἕλλεν καὶ ὁ σύντροφός της, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ γέροντος Μαρτίνου, ἐπλησίαζον ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν.

— Εἶναι ἡ ἐξαδέλφη μου; ἠρώτησεν ὁ Οὐάλτερ Μομβράϋ· πόσον εἶναι ὡραία!

Ὁ Μίραν οὐδὲν ἠρώτησεν· ἡ καρδία του τῷ εἶπεν ὅτι ἦτο ἡ Ἕλλεν πρὶν ἢ διακρίνῃ τὴν τὴν φυσιογνωμίαν της.

Ὅτε οἱ ἱππεύοντες ἔφθασαν παρὰ τὸ ἀνάβαθρον ὁ βαρῶνος ἐβοήθησε τὴν ἀνεψιάν του νὰ καταβῇ, εἶτα τὴν παρουσίασεν εἰς τὸν ἀδελφὸν καὶ τὸν ἀνεψιόν του σχεδὸν μεθ' ὑπερηφανείας καὶ ἀγάπης πατρικῆς. Ὅτε ὁ συνταγματάρχης ἐφίλησε τὴν παρειὰν τῆς ὡραίας κόρης ὁ νέος Ἰνδὸς συνωφρυώθη· ἐφρόνει τοῦτο ἱεροσυλίαν· ἀλλ' ἡ περιφρόνησίς του ἦτο εὐτυχία συγκρινομένη πρὸς τὴν ταραχὴν ἣν ἔπασχε καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Οὐάλτερ, δικαιώματι ἐξαδέλφου, ἔσχε τὸ αὐτὸ προνόμιον.

— Ἐλησμονήθην λοιπὸν ἐντελῶς; εἶπε προχωρῶν πρὸς αὐτήν.

— Μίραν, φίλτατε Μίραν! ἀνέκραξεν ἡ Ἕλλεν τείνουσα αὐτῷ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας· ἰδοὺ ἀληθῶς εὐχαρίστησις ἀνέλπιστος! Κύριε, προσέθηκεν ἐπιστραφεῖσα πρὸς τὸν σὶρ Οὐΐλλιαμ, ὁ Κ. Μίραν ἦτο ὁ σύντροφος τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, εἴμεθα φίλοι, καὶ τί φίλοι! Ἐνόσῳ ἦτο πλησίον μου οὐδέποτε ἐννόησα ὅτι δὲν εἶχον ἀδελφόν!

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ νέου Ἰνδοῦ ἔλαμ-

πεν ἐκ χαρᾶς. Ἐν τῇ εὐδκιμονίᾳ ἣν ἀπήλαυεν βλέπων αὐτόν, ἡ ἁπλοϊκὴ καὶ ἀφελὴς Ἕλλεν ἐλησμονήσει τὰς ὑποδηλώσεις τῆς τροφοῦ της, τὰς ἀγωνίας ἃς ὁ Μίραν ἔπασχεν ἕνεκεν αὐτῆς, καὶ τὴν παρεξήγησιν ἣν ἠδύναντο νὰ δώσωσιν εἰς τὴν ὑποδοχὴν ταύτην. Ὁ βαρῶνος τὴν ἐννόησεν ἐντελῶς· ἐπείσθη ἐκ τῆς εἰλικρινίας τῶν τρόπων της ἐν τῇ συναντήσει ταύτῃ, ὅτι οὐδέποτε ᾐσθάνθη διὰ τὸν σύντροφον τῆς παιδικότητός της ἢ ἀγάπην ἀδελφικήν. (Ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΟΝΟΣ ΤΗΣ ΒΕΡΩΝΗΣ.

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς θὰ ἐννόησαν βεβαίως ὅτι πρόκειται περὶ ἁγίου ὄνου *καθολικοῦ*, καὶ οὐχὶ περὶ ὄνου ἄλλου δόγματος. Ἰδοὺ τί γράφουσιν ἐκ Βερῶνης εἰς τὴν « Βελγικὴν Ἀνεξαρτησίαν » περὶ τοῦ ἁγίου τούτου ὄνου.

« Εἶναι καὶ τοῦτο ἓν τῶν σημείων τῶν καιρῶν, ἐφ' οὗ πλεῖστον ἐθρήνησαν αἱ κληρικαὶ τῆς Ἰταλίας ἐφημερίδες. Ἡ Βενετία ἐξέβαλε κραυγὰς βροντώδεις ὅταν οἱ Αὐστριακοὶ διενοοῦντο νὰ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν τὰ προϊόντα τῆς τέχνης καὶ τὰ ἀρχεῖα τῶν ἀνακτόρων τῶν Δόγων, καὶ ὅμως ἡ Βερώνη ἀφίνει νὰ φύγῃ μετὰ τῶν καλογήρων, χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ ταραχθῇ, τὸ ἀρχαιότατον αὐτῆς καὶ θαυματουργότατον ἅγιον λείψανον,— ὁ ἅγιός της ὄνος.

« Μακαρία ἡ Αὐστρία καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δυστυχίᾳ της! Ἀπώλεσε μὲν τὴν Βενετίαν· αἱ σημαῖαί της ἀπῆλθον ἀνεπιστρεπτεὶ ἀπὸ τοῦ τετραπλεύρου, ἀλλ' οἱ καποῦτσῖνοί της ἐν Βιέννῃ, ἀποκτῶσι μεγάλον θησαυρόν· ὁ ὄνος τῆς Βερώνης ἀπέρχεται εἰς τὰ μοναστήρια τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων πατέρων!

« Ὁ ἐκλεκτὸς ἐκεῖνος ὄνος, ὅστις ἔφερε τὸν Κύριον ἡμῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, δὲν ἠθέλησεν ἐφεξῆς νὰ ζήσῃ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ, ἀφοῦ οἱ Ἑβραῖοι ἔχυσαν τὸ αἷμα τοῦ Δικαίου. Διὰ θαύματος λοιπὸν ἔδραμεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διέβη καθ' ὁδὸν ἀπὸ τῶν νήσων Κύπρου, Ῥόδου, Κρήτης, Μελίτης καὶ Σικελίας, ἔμεινεν ἐπί τινα χρόνον εἰς Ἀκουίλην, καὶ τέλος ἀπεκατέστη εἰς Βερώνην ὅπου ἔζησε πλεῖστον ὅσον χρόνον.

« Ἀπὸ τοῦ ὄνου ἐκείνου κατάγεται ἡ ὡραία γενεὰ τῶν ἐν Βερώνῃ ὄνων, τῶν φερόντων ἐπὶ τῆς ῥάχεος εἶδός τι μελανοῦ σαυροῦ!

« Ὅταν τὸ ἅγιον ζῶον ἀπέθανεν, ἐνεταφίασαν αὐτὸ μετὰ μεγάλης πομπῆς. Ἀλλὰ τὰ λείψανά του ἀντὶ ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν μητέρα των γῆν, ἐκλείσθησαν εἰς τὴν κοιλίαν ἑνὸς τεχνητοῦ ὄνου ἐπίτηδες κατασκευασθέντος, ὃν ἔθεσαν ὑπὸ τὴν φρούρησιν τεσσαράκοντα καλογήρων τοῦ μοναστηρίου τῆς Παναγίας des Orgues. Δὶς τοῦ ἔτους περιήγετο ἀνὰ τὴν πόλιν ἐν λιτανείᾳ τὸ τετράποδον τοῦτο λείψανον.

« Ἡ ἑορτὴ τῆς Βερώνης ἐστερεώθη, διέβη δὲ καὶ εἰς ἄλλους τόπους καὶ πρὸ πάντων ἐωρτάσθη ἐν Γαλλίᾳ. Εἰς τὴν λειτουργίαν ἐψάλλετο τὸ ἑπόμενον τροπάριον.

(Αὐτοσχεδίαστος μετάφρασις.)

Ἐξ Ἀνατολῶν ἰδοὺ
Ἦλθεν ἕνας Γάϊδαρος
Εὔμορφος καὶ εὔρωστος
Καὶ εἰς φορτία πρόστορος.

Γκάρυζε, Κὺρ Γάϊδαρε,
Στόμ' ἀνοίγων μέγιστον
Καὶ θὰ φάγῃς ἄχυρα
Κ' ἔφθονον τὴν βρώμην σου.

Ὀκνὸν θά 'χε βάδισμα
Ἂν τὸ ξύλον ἔλειπε,
Κι' ἂν δὲν τὸν ἐκέντας
Κέντρον 'ς τὰ ὀπίσθια.
Γκάρυζε κ.λ.π.

Ἐν τοῖς λόφοις τοῦ Σιχὲμ,
Ἀνετράφ' ὑπὸ Ῥουβὴμ
Ἰορδάνην διαβὰς
Ἠλθησεν εἰς Βηθλεέμ.
Γκάρυζε κ.λ.π.

Ἴδε τὸν μεγάλαυτον
Γόνον ὑποζύγιον
Γάϊδαρον ἐξαίσιον,
Τῶν Γαϊδάρων ἔξαρχον.
Γκάρυζε κ.λ.π.

Εἰς τὸ πήδημα νικᾷ,
Καὶ δορκάδα κ' εἰγαγρον
Εἰς τὸ τάχος κάμηλον
Τὴν δρομάδα Μαδιὲμ.
Γκάρυζε κ.λ.π.

Ἀραβίας τὸν χρυσὸν,
Σμύρναν, λίβανον Σαβᾶ
Ἔφερε 'ς τὴν Ἐκκλησιὰ
Ἡ Γαϊδάριος ἰσχύς.
Γκάρυζε κ.λ.π.

Σύρων δὲ ἀμάξια
Μὲ φορτία πάμπλειστα,
Τρίβει τὰ ξηρόχορτα
Μὲ τὴν σιαγόνα του.
Γκάρυζε κ.λ.π.

Τρώγει καὶ τ' ἀστάχυα
Καὶ κριθὴν κ' ἀγκαθια,
Τὸ σιτάρ' ἀπ' τ' ἄχυρα
Ξεδιαλέγ' 'ς τ' ἀλώνια.
Γκάρυζε κ.λ.π.

Λέγε, Γάϊδαρε ἀμὴν (ἐδῶ ἔκλειναν ὅλοι τὸ γόνυ)
Ἀφ' οὗ 'χόρτασες καλὰ,
Δὶς καὶ τρὶς εἰπὲ ἀμὴν,
Μούντζονε τὰ παλαιὰ,
Τώρα, κὺρ Γαϊδαρε,
Ἀμε, σύρε 'ς τὸ καλό!
Μὲ συχνὰ γκαρύσματα.

« Μία νεάνις παρίστανε τὴν Παναγίαν ἀπερχομένην ἐπὶ ὄνου εἰς Αἴγυπτον καὶ βαστάζουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας βρέφος τι· ὀπίσω αὐτῆς ᾤδευον αἱ συντεχνίαι μετὰ τῶν σημαιῶν των. Ὁ δὲ ἱερεὺς εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ἀντὶ νὰ εἴπῃ τὸ σύνηθες, ite missa est, (ἀπέλθετε — γίνεται ἡ ἀπόλυσις) ὠγκάνιζε τρὶς μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως, οἱ δὲ παρευρισκόμενοι ἀπήντων ἐπ' ἴσης ὀγκανίζοντες ἐν χορῷ!

« Τὴν σήμερον οἱ τεσσαράκοντα καλόγηροι τῆς Παναγίας des Orgues ἀπεχαιρέτησαν τὴν Βερώνην καὶ μετέφερον τὸν θησαυρόν των μεθ' ἑαυτῶν. Ἀμφιβάλλομεν ἂν ἡ ἰταλικὴ διπλωματία θ' ἀπευθύνῃ καὶ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου νέα παράπονα. (Ἐκ τοῦ Ας. τῆς Ἀνατολῆς.)

Ὁ ἀνωτέρω ὕμνος ἐψάλλετο καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Μητροπόλει τῶν Παρισίων, ὅτε ἐμποδίσθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Α'. Ὁποῖον αἶσχος! ὁποῖαι προλήψεις!

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

Δὲν παρετηρήσατε ἐνίοτε, εἰς τοὺς ἀγροὺς, τὴν σιωπὴν τῶν πτηνῶν, ἐὰν συμβῇ ἐν καιρῷ αἰθρίας νὰ ἐπιφανῇ νέφος καὶ νὰ σταθῇ ἐπὶ τοῦ μέρους ὅπου ἀντήχει τὸ κελάδημά των; Τὸ πενθῆρες ἱμάτιον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἶναι τὸ νέφος τὸ προξενοῦν, διερχόμενον, τὴν στιγμιαίαν σιωπὴν τῶν πτηνῶν. — Παρέρχεται — καὶ τὸ ᾆσμα ἐπαναρχίζει. *Διδερώ.*

* * *

Ἡ ἀλήθεια προσβάλλει ἐξερχομένη ἐκ τοῦ στόματος τοῦ φθόνου. *Διδερώ.*

* * *

Σεβόμεθα ὅτι ἡ ἀρχαιότης ἐθεμελίωσεν· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείπωμεν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ θεμελιώσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ μέλλοντι. *Γκαῖθε.*

* * *

Αἱ ἐλπίδες τῶν καλῶν ἀνθρώπων, καὶ οἱ φόβοι τῶν κακῶν εἶναι προφητεῖαι. *Βέρν.*

* * *

Ὁ Θεὸς ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ προνοίᾳ δὲν ἔδωκε γενειάδα εἰς τὰς γυναῖκας, διότι οἱ κουρεῖς ἤθελον κατακόπτει αὐτὰς ὅτε θὰ τὰς ἐξύριζον· ἐπειδὴ αἱ ἀγαθαὶ γυναῖκες δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ μένωσι τόσην ὥραν σιωπῶσαι. *Ἀλέξ. Δουμᾶς.*

* * *

Ἡ λέξις *ναί*, ἡ ἁπλῆ καὶ βραχεῖα αὕτη λέξις, ἥτις ἐπικυροῖ τόσους γάμους, δὲν εἶναι ἴσως τόσῳ βραχεῖα ἢ διότι φοβούμεθα τὴν σκέψιν. *Ἀδριὲν Δουπουῆ.*

* * *

Ὑπάρχει εἰς τὸ ἀγαπᾶν, χωρὶς νὰ ἀνταγαπώμεθα, θέλγητρόν τι μελιχρὸν καὶ βαθὺ, ὡς καὶ τὸ ἀναμιμνήσκεσθαι τοὺς λησμονοῦντας ἡμᾶς. *Θεόφιλος Γωτιέ.*

* * *

Τὸ χρῶμα τοῦ μαρμάρου μόνον ἐμπρέπει εἰς τοὺς ὡραίους ἐμψύχους ἀνδριάντας, ὡς καὶ εἰς τοὺς τεθνεῶτας. Πρέ-

πει νὰ αἰσθανώμεθα τὴν ψυχὴν, τὸ πάθος ἢ τὴν ὀδύνην μέσον τοῦ δέρματος. Ἡ ψυχὴ, τὸ πάθος, ἡ εὐσπλαγχνία, ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ λύπη εἶναι ὠχρά.

Λαμαρτῖνος.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Νέος τις κόμης, γνωστὸς ἐπὶ ἀσωτίᾳ καὶ χρέη, συνήντησέ ποτε τὸν πατέρα του καθ' ὁδόν· ἀμέσως ὁ γέρων ἤρχισε μακρὰν νουθεσίαν ἥτις ἐτελείωνεν οὕτω :

—Ἄθλιε! εἶσαι πνιγμένος ἀπὸ τὰ χρέη! χρεωστεῖς καὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν διάβολον . . .

— Ἄ ! πάτερ μου, ὑπέλαβεν ὁ ἔνοχος, δὲν ἔχετε εὐτυχεῖς ἰδέας. Μοὶ ἀναφέρατε ἴσα ἴσα τὰ δύο μόνα πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ὀφείλω λεπτόν.

Ὁ φιλόσοφος Διδερὼ, περιπατῶν μίαν ἑσπέραν εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ θεάτρου, εἶδεν ὡραίαν νέαν ἥτις εἶχεν εἰς τὸν λαιμόν της ἓν περιδέραιον ἀπὸ ἀδάμαντας τὸ ὁποῖον ἔφθανε μέχρι τοῦ στήθους της. Ἡ νέα αὕτη ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ πρίγκηπος Γουεμινέ. Ὁ Διδερὼ πλησιάσας αὐτὴν τὴν συνεχάρη διὰ τὸ ὡραῖον κόσμημα.

— Ὦ ! κύριε, δὲν εἶναι τίποτε τοῦτο, ἀπεκρίθη ἡ νέα, ἐλπίζω μετ' ὀλίγον νὰ λάβω ἓν μεγαλείτερον.

— Μεγαλείτερον ἀκόμη! ἀνέκραξεν ὁ φιλόσοφος, θέλετε λοιπὸν, κυρία, νὰ φθάνῃ μέχρι τῆς πηγῆς του ;

— Ἀλλὰ τί κάμνεις λοιπὸν, Μαρία ; περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν στέκεις εἰς τὸ κάτοπτρον! εἶπε πρὸ ἡμερῶν τινων κυρία τις εἰς τὴν κόρην της, χαρίεσσαν νέαν δεκαεπταετῆ.

— Τί κάμνω, μαμμᾶ, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ φιλάρεσκος, θαυμάζω τὸ ὡραιότερον ἔργον σας.

Προχθὲς, εἴς τινα συζήτησιν ἐν τῇ βουλῇ ἐγίνετο τόσῳ θόρυβος, ὥστε ὁ ῥήτωρ δὲν ἠκούετο.

— Κύριε πρόεδρε ! ἀνέκραξέ τις τῶν βουλευτῶν ἐπιβάλλετε σιωπὴν, δὲν ἀκούομεν.

— Ὄχι βέβαια διὰ τὴν μικρότητα τῶν ὤτων σας, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ πρόεδρος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἡ Χαρτοπαίκτρια, μυθιστόρημα Αἰμυλίας Δεβάρδου, μετάφρασις Μιλτιάδου Γ. Σκυλίτση, ἀνθυπασπιστοῦ τοῦ πεζικοῦ.

Συνιστῶμεν τὸ ἠθικὸν τοῦτο καὶ ὡραῖον ἔργον, ὅπερ ἡ ἀξιέπαινος φιλοπονία τοῦ μεταφραστοῦ ἐξέδωκε καὶ πάλιν.

Ὁ Ἔρηβος ποιητὴς καὶ ἡ ἅλωσις τῆς Τροίας, κωμῳδία εἰς πράξεις τρεῖς ὑπὸ Γ. Χ. Παππαγιαννοπούλου. Δὲν ἠξεύρομεν ὁποίαν τινὰ χρίσιν νὰ ἐκφέρωμεν ἐπὶ τοῦ βιβλίου τούτου. Ἀρκεῖ μόνον νὰ μάθωσιν οἱ ἀναγνῶσταί μας ὅτι εἶναι ἐπίκρισις κατά τινος δράματος, ἐπιγραφομένου *ἡ Ἅλωσις τῆς Τροίας*· τὸ δρᾶμα τοῦτο δὲν εἴδομεν, ἡ ἐπίκρισις ὅμως εἶναι πρωτότυπος· τὸ δρᾶμα βεβαίως θὰ σύγκηται ἐκ 3—4 τυπογραφικῶν φύλλων, ἡ δὲ ἐπίκρισις—ἡ κωμῳδία—σύγκειται ἐκ 5! Εἶναι δὲ ἀτυχὲς σύμπλεγμα σκηνῶν ψυχρῶν καὶ ἀνουσίων μηδὲν τὸ κωμικὸν ἐχόντων. Εἶναι, ἐν γένει, κακῆς ὥρας γέννημα.

Ὁ Ἀληθὴς Βίος τῆς Παναγίας, σύμφωνος πρὸς τὴν Γραφὴν καὶ τὴν ἱστορίαν, ὑπὸ Δ. Ι. Κομποθέκρα. Ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ οὐδέποτε ἐγράφη ὁ Βίος τῆς Παναγίας, πολλοὶ δὲ τῶν ἑτεροδόξων πολλὰ ἠμφισβήτησαν τῶν ἀφορώντων τὴν πρὸς Αὐτὴν πίστιν μας, συνιστῶμεν θερμῶς τὸ βιβλίον τοῦτο εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν· διότι τὸ ἔργον, καίτοι μικρὸν, εἶναι προϊὸν πολυχρονίου καὶ εὐσυνειδήτου μελέτης. Τιμᾶται λεπτὰ 60.

ΔΙΓΘΔΔΔΔ.

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (7 τόμοι τοῦ μυθιστορήματος Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ) ἀντὶ δραχ. 10 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις 12.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἄλλως οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀπάντησιν.

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἀναγγέλλει πάντα τὰ βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ αὐτῇ παρὰ τῶν ἐκδοτῶν.

Τὰ Μυστήρια τῆς Αὐλῆς τοῦ Λονδίνου μυθιστόρημα Γ. Μ. Β. Ρεϋνόλδου.

Τὸ ὡραῖον τοῦτο καὶ [illegible] ς ἐποχῆς μυθιστόρημα δημοσιεύεται ἤδη ἐν Γαλλίᾳ. Μετάφρασις αὐτ[illegible] ῆ κατὰ τόμους μικροὺς, ὧν ἕκαστος ἐκ 4—5 τυπογραφ. φύλ. συγκείμ[illegible] μᾶται ἀντὶ 1 δραχμῆς. Οἱ θέλοντες νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ ἂς γράψωσιν [illegible] εἴπωσιν ἡμῖν περὶ τούτου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρ[illegible] ληρώνουσι δραχ. 5 ἤτοι τὸ τίμημα πέντε μερῶν ἢ τόμων.

Α. Βαμπᾶς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΜΑΣΩΝΙΑΣ. Ἡ ἔκδοσις τῆς ἱστορίας ταύτης ἄρχεται τὴν 15 Φεβρουαρίου. Παρακαλοῦνται λοιπὸν ὅσοι ἔχουσιν ἀγγελίας νὰ μᾶς τὰς ἐπιστρέψωσιν· ὅσοι δὲ ἐπιθυμοῦν νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσι περὶ τούτου.

ΕΚΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Οἱ προμηθεύοντες 5 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομήν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν *ἐγγράφως* τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητής, ἂν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσει καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΙ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὸν Ἀρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ὦσι ἐπὶ συστάσει.